

4 ΔΥΓΟΥΝΣΤΟΝ

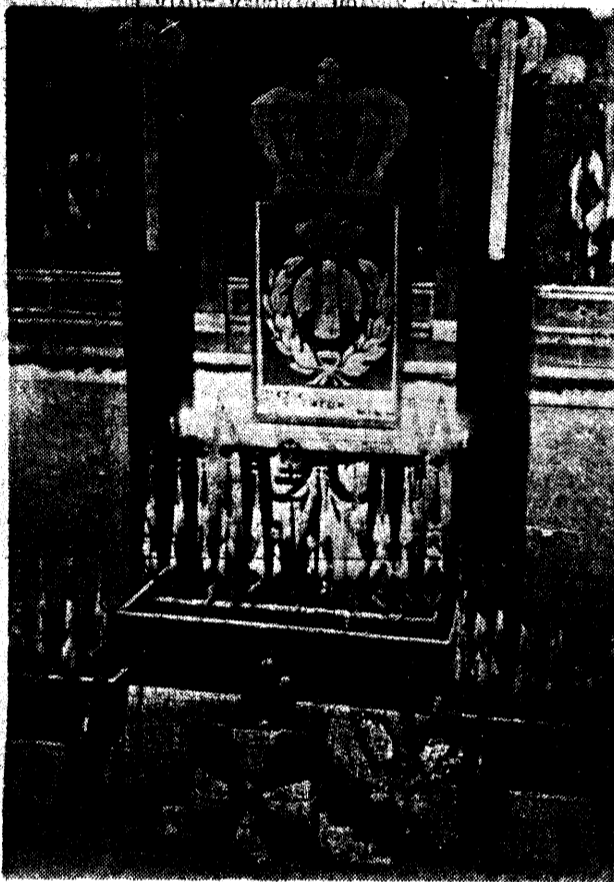
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΚΟΜΜ. 4 ΔΥΓΟΥΣΤΟΥ

Αριθμός φύλλου 5

1 Οκτωβρίου 1965

Τιμή φύλλου δρχ. 2

Εποχή μεγαλείου και δόξης

Ο Ιωάννης Μεταξάς εις τὸ βῆμα

ΜΑΙΩΝΙΔΙΚΑ

ΤΟ ΔΕΙΓΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ

Ἡ ἔφημερίς «ΗΜΕΡΑ» 19.9.65 ἀνέγραψεν εἰς τὸ κύριον ἄρθρον καὶ εἰς τὴν πρώτην σελίδα αὐτῆς, ὅτι οἱ βουλευταὶ Ἡλιοῦ καὶ Ἡλιόπουλος εἶναι «ἐλεινοὶ συκοφάνται καὶ ἐπαναστατικὰ ἐκτρώματα τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος...».

Ἐὰν οἱ οὕτως εὐστόχως ἀποκληθέντες δὲν μὴνύσουσιν τὴν ἔφημερίδα—πράγμα πού οἰοσθήποτε ἀξιοπρεπῆς θὰ ἔπραττε—τότε ἡμεῖς, ἀφ' ἑνὸς μὲν θὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἀποδέχονται τοὺς χαρακτηρισμούς, ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν θὰ γνωρίζωμεν τί ἐπίθετα θὰ πρέπει νὰ χρησιμοποιούμεν, ὅταν ἐφεξῆς θὰ θέλωμεν νὰ χαρακτηρίζωμεν... τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ λαοῦ. Διότι ἐὰν μιὰ δημοκρατικὴ ἔφημερίς στιγματίζῃ τοὺς... ἀντιπροσώπους τοῦ ἔθνους σὰν «ἐλεινοὺς συκοφάντας», μιὰ ἀντιδημοκρατικὴ πῶς θὰ πρέπει νὰ τοὺς ἀποκαλῇ;

Πάντως εἰλικρινῶς ἀποροῦμεν, πῶς ὁ «κυρίαρχος» ἐλληνικὸς λαὸς ἐξέλεξε σὰν ἐκπροσώπους τοῦ ἐλεινοῦς συκοφάντας. Δὲν τοῦ ἤρκουν ἀπλῶς συκοφάνται; Τοὺς ἤθελε καὶ ἐλεινοὺς;

Ἐν συνεχείᾳ ἡ «ΗΜΕΡΑ» ἀπευθυνομένη πρὸς τοὺς βουλευτὰς τῆς Ἐνώσεως Κέντρου—μαῦρη Ἐνωσις—ποὺς κατηγορεῖ ὅτι «ἐψεύσθησαν ἐνσυνειδήτως». Ἔτσι λοιπὸν εἰς τοὺς ἤδη ὑπάρχοντας ἐλεινοὺς συκοφάντας προστίθενται τῶρα καὶ οἱ συνειδητοὶ ψεύσται. Δυστυχῶς ὁμως διὰ τὸ κοινοβούλιον ἡ δημοκρατικὴ ἔφημερίς δὲν σταματᾷ ἐδῶ, ἀλλ' ἐξακολουθοῦσα γράφει περὶ «Κόζα Νόστρα» («Κόζα Νόστρα» σημαίνει «δικὴ μας ὑπόθεσις» καὶ ἀποτελεῖ τὴν ἰσχυροτέραν γκαγκστερικήν συμμορίαν

Ο ΚΥΚΛΟΣ

«Τὸ ΚΚΕ ἐκτὸς νόμου καὶ οἱ κομμουνισταὶ ἐντὸς βουλῆς!»

Ὁ ρόλος τοῦ ΚΚΕ εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς χώρας ἔχει κριθῆ ὑπὸ αὐτῆς ταύτης τῆς ἱστορίας.

Τὸ ΚΚΕ εἶναι μιὰ ὁργάνωσις πρακτόρων τοῦ πανσλαβισμού, ποὶ χρηματοδοτοῦμενοι καὶ καθοδηγούμενοι ἀπὸ τοὺς μπολσεβίκους ἀγωνίζονται διὰ τὸν ἀφανισμόν τοῦ ἔθνους καὶ τὴν ἐξόντωσιν τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς.

Διὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὰς μισαρὰς ἐπιδιώξεις των ἔπρεπε πρωτίστως νὰ ὑποσκάψουν τὰ ἠθικὰ θεμέλια τῆς κοινωνίας, ἐν συνεχείᾳ νὰ φθείρουν τὰς πνευματικὰς ἀξίας, ποὶ στηρίζουν τὸ πολιτικὸν οἰκοδόμημα τοῦ ἔθνους καὶ εἰς τὸ τέλος μὲ μιάν ἐπαναστατικὴν ὄθησιν νὰ κηρύξουν τὸ ἤδη ὑπονομευθὲν καὶ διαβρωθὲν Ἑλληνικὸν Κράτος.

Τὸ ἀνωτέρω σχέδιον δράσεως ἀπετέλεσε καὶ ἀποτελεῖ τὴν μόνιμον γραμμὴν, ποὶ καθορίζει τὴν δραστηριότητα τοῦ ΚΚΕ, τὸ ὁποῖον πιστὸ εἰς τὰ κηρύγματα τοῦ «Κομμουνιστικοῦ Μανιφέστου» διδάσκει καὶ προπαγανδίζει τὴν ἀπεχθῆ καὶ ἐθνοκτόνον μαρξιστικὴν διδασκαλίαν:

«Ἡ πατριδα εἶναι ἐφεύρεσις τῶν βιομηχάνων πυρομαχικῶν».

«Ἡ θρησκεία εἶναι τὸ ὄπιον τῶν λαῶν».

«Ἡ οἰκογένεια εἶναι κεφαλαιοκρατικὸς θεσμὸς καταπίεσεως τῶν παιδιῶν ἀπὸ τοὺς γονεῖς».

Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821 εἶχε σὰν ἔμβλημα αὐτῆς τό: Πατρίς, Θρησκεία, Οἰκογένεια! Ἡ δύναντο λοιπὸν ποτὲ οἱ Ἕλληνες νὰ ἀκολουθήσουν ἐκείνους, ποὶ ἔπτυσαν καὶ ἐποδοπάτησαν τὸ ἱερὸν ἔμβλημα τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως, ποὶ ἐξέφραζε τὰς ἠθικοπνευματικὰς βάσεις τῆς μελλούσης Ἑλληνικῆς Κοινωνίας;

Ἀσφαλῶς καὶ τέτοιο ἦτο ἀδύνατον νὰ συμβῆ καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον τὰ πρῶτα στελέχη καὶ οἱ πρῶτοι ὁπαδοὶ τοῦ ΚΚΕ δὲν ἦσαν Ἕλληνες, ἀλλὰ ξένοι.

Ἀργότερον ὁμως τὸ ΚΚΕ ἐλισσόμενον δεξιολογικῶς μέσῳ τῶν πολιτικῶν ἀναταραχῶν καὶ ἐπαφελούμενον τῶν κομματικῶν ἀνταγωνισμῶν κατώρθωσε νὰ παρασύρῃ πλήθη δυστυχόντων, ἐξ αἰτίας τοῦ ἐπικρατοῦντος πολιτεύματος, ποὶ δὲν ἦτο πολίτευμα κοινωνικῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ πολίτευμα-ὕπηρέτης τῶν πλουτοκρατῶν.

Ἔτσι τὸ ΚΚΕ ἐνεφανίσθη αἰφνιδίως ὡς ἀξιόλογος πολιτικὴ δύναμις ἐν τῇ χώρᾳ καὶ ἐκινεῖτο δραστηρίως πρὸς κατάληψιν τῆς ἐξουσίας.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὸ 1936, τὰ δύο πρῶτα στάδια τοῦ δρόμου πρὸς τὸν κομμουνισμόν ἔχουν ξεπερασθῆ. Ἡ διάβρωσις τῶν θεσμῶν, ἡ κατάπτωσις τῶν ἰδανικῶν καὶ ἡ πνευματικὴ παρακμὴ ἔχουν ὀλοκληρωθῆ, συναινοῦντος καὶ τὰ μέγιστα βοηθοῦντος τοῦ δημοκρατικοῦ καθεστώ-

τος. Δὲν ἀπομένει παρὰ ἡ ὄθησις πρὸς καταβράθρωσιν τῆς ἀναρχοκινῆς πολιτείας.

Ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἐμπρὸς τὸν λόγον ἔχει ὁ παράνομος Κομμουνιστικὸς μηχανισμὸς μὲ τὰς μαχητικὰς του ὁμάδας. Ἀπεργαί, διαδηλώσεις, συλλαλητήρια καὶ πολλὰ ἄλλα προμηγύουν τὰς ἐπερχομένας σιμφορὰς.

Ἀνήμπορος ὁ δημοκρατικὸς κόσμος νὰ συγκρατήσῃ κάπως τὴν κατάστασιν ἰνῶναι τὰς χεῖρας καὶ ἐγκαταλείπει τὰ πάντα εἰς τὴν μαίαν τῶν σατανικῶν δυνάμεων ποὶ ὁ ἴδιος ἄφησε νὰ δημιουργηθοῦν.

Ἦτο ὁμως Θεῖα Θέλησις νὰ ζήσῃ ἡ Ἑλλάς. Ὁ Βασιλεὺς ἱστάμενος ἐνώπιον τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ ἔθνους καὶ ὄχι ἐνώπιον τῶν πολιτικάντηδων καὶ τοῦ ὄχλου ἔχει νὰ διαλέξῃ: δημοκρατία ἢ Πατρίς. Καὶ ἀποφασίζει Πατρίς! Χωρὶς ἐνδοιασμοὺς ἀναθέτει εἰς τὸν Μεταξᾶ τὴν διακυβέρνησιν τοῦ ἔθνους καὶ αὐτὸς ὀρθώνοντας ἀμέσως τὸ γρανιτένιο τεῖχος τῆς 4ης Αὐγούστου ἐμποδίζει τὰς πυρακτομένας λάβας τοῦ κομμουνισμοῦ νὰ περάσουν καὶ σώζει τὴν Ἑλλάδα.

Ἐπὶ 4ης Αὐγούστου τὸ ΚΚΕ ἐξεμυδενίσθη, ἐξημετέλισθη καὶ μετετράπη εἰς Κόμμα Κλόουν Ἑλλάδος.

Τὶ ἄραγε ὑπῆρξεν ἐν ὀλίγοις ἡ 4η Αὐγούστου;

Ἡ 4η Αὐγούστου σὰν ἠθικὴ εἶναι ἀπολύτως ἀντιῦλιστικὴ. Ὅχι μόνον ἀρνεῖται τὰς ὕλιστικὰς θεωρίας, ἀλλὰ καὶ τὰς περιφρονεῖ, διότι καταβιάζον τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ πνευματικῶν ὄν εἰς κτηνώδη ὑπαρξιν μὲ προσωρισμὸν τὴν ἱκανοποίησι χαμερπῶν ὀρέξεων καὶ αἰσθημάτων. Τὸ Θεῖον καὶ ἡ εὐλαβὴς πίστις πρὸς αὐτὸ ἀποτελοῦν τὴν κορωνίδα τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν τῆς 4ης Αὐγούστου, ἡ ὁποία εἰς τὴν θρησκευτικότητα τοῦ λαοῦ βλέπει ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν δημιουργίας πολιτισμοῦ.

Ἡ 4η Αὐγούστου σὰν πολιτικὴ ἀπορρίπτει τὴν κυριαρχίαν τῶν πλασματικῶν πλειοψηφιάδων, διότι πιστεύει ὅτι αἱ τίται τοῦ ἔθνους δὲν πρέπει νὰ παραδίδωνται εἰς τὰς χεῖρας τῶν λαοπλάνων, ποὶ παρασύρουν τὴν μάζα μὲ τὸ μέρος των, ἀλλὰ εἰς τὴν ἐκλεκτὴν μειοψηφίαν, ἡ ὁποία πάντοτε ὑπάρχει μέσα εἰς τὸν λαὸν καὶ εἶναι ἱκανὴ νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ ἐκφράξῃ τὴν γενικὴν θέλησιν τοῦ ἔθνους. Ἡ ἡγεσία λοιπὸν τοῦ Κράτους συμφώνως πρὸς τὰς ἀντιλήψεις αὐτὰς ἀναδεικνύεται μὲ κριτήρια ποιοτικὰ καὶ ὄχι ποσοτικά, ποὶ ἰσοπεδῶνουν τὰς ἀξίας καὶ ἐξαφανίζουν τὰς προσωπικότητας κάτω ἀπὸ τὸν σωρὸν τοῦ ὄχλου.

Ἡ 4η Αὐγούστου σὰν κοινωνικὸν σύστημα διδάσκει τὸ ἀλληλένδετον τῶν μελῶν τῆς ἐθνικῆς κοινωνίας εἰς ἓν ἀδιάσπαστον σύνολον, συνεπῶς ἀρνεῖται ὅλας τὰς ἐγωιστικὰς τάσεις τῶν ἀτόμων ποὶ διασποῦν τὴν κοινωνικὴν ἐνότητα καὶ ἐξασθενίζουν τὴν ἐθνικὴν ἰσχύν. Ἡ ἐλευθερία καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀτόμου εἶναι ἀνάλογα τῶν

ΜΑΙΩΝΙΔΙΚΑ

των ΗΠΑ) και περί ραδιοφωνικών ανακοινώσεων άρχηγού κόμματος με περιεχόμενον «άντικαθεστωτικών και έμπρηστικών δια την έσωτερικήν ασφάλειαν».

Κατόπιν όλων αυτών έρωτώμεν: Είς την δημοκρατίαν τί ύπάρχει; έθνική αντιπροσωπεία ή δειγματολόγιον παραβατών του ποινικού δικαίου; (Ποιν. Κώδιξ, άρθρ. 187, 192, 362, 363).

ΙΔΕΟΛΟΓΟΙ... ΕΦΟΠΛΙΣΤΑΙ

Ο έλληνικός λαός έντυπωσιάζεται περισσότερο από τα δημοκρατικά πυροτεχνήματα και τας έμφαντικές κενολογίας των δημοκόπων πολιτικών, παρά από ώρισμένα σημαντικά είδησεις που περνούν άπαρατήρητοι είς τα «ψιλά» των έφημερίδων.

Αί είδησεις αύται έχουν μεγίστην σπουδαιότητα, διότι σηκώνουν όλίγον τό βαρύν πέπλο των παρασηκνίων και αφήνουν να φανή ένα μέρος από αυτά.

Δυστυχώς έτσι είναι. Μιά όχλοκρατική συγκέντρωσις, κάποια διαδήλωσις ή ένας δημαγωγικός λόγος συγκινούν πάντα περισσότερο την άμόρφωτον μάζα από ένα άπακαλυπτικό γεγονός, όπως είναι ή δήλωσις του κ. Βερνίκου, όστις, ως ύπουργός, κατήγγειλεν ένώπιον της Βουλής, ότι ό σύλλογος έφοπλιστών ένίσχυεν οικονομικώς την νεολαίαν της Ένώσεως Κέντρου δια πολλών έκατομμυρίων δραχμών!

Χυδαίε όχλε, που ώρύεσαι είς τα πεζοδρόμια, διηρωτήθης ποτέ, διατί οί έφοπλισταί ένισχύουν μίαν κομματικήν νεολαίαν;

Άλλά και σεις μέλη της Ε.Δ.Η.Ν. διηρωτήθητε ποτέ, πόθεν ή άφθονία του χρήματος;

Ποίοι σας δίνουν χρήματα, τό έμάθαμεν και τό έμάθατε και σεις. Διατί σας τά δίνουν, ήμεις τό γνωρίζομεν, σεις άραγε θα τό μάθετε ποτέ; ώστε να σταματήσετε να είσθε δοϋλοί της κεφαλαιοκρατίας, ή όποία υπό τό πρόσχημα των δημοκρατικών ιδανικών έκμεταλλεύεται όλόκληρον τόν λαόν και πρώτους σας!

ΑΠΛΗ ΛΟΓΙΚΗ

Ο πραγματικός Δημοκράτης όφείλει να πιστεύη, ότι ή πλειοψηφία έχει δικαίον και ή μειοψηφία άδικον. Έτσι δεν είναι;

Η ΕΡΕ σήμερα είναι μειοψηφία και ή ΕΚ ήτο πρό του 1963 επίσης μειοψηφία. Πλήν όμως τόνον ή ΕΚ άλλοτε, όσον και ή ΕΡΕ σήμερα πιστεύουν ότι αύται όπωσδήποτε έχουν δικαίον. Έτσι δεν είναι;

Άρα τόνον ή ΕΚ, όσον και ή ΕΡΕ δεν πιστεύουν πραγματικώς είς την Δημοκρατίαν. Έτσι δεν είναι;

ΔΥΟ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Κατά την διάρκειαν της συνεδρίασεως της βουλής την 23.9.65 ό κ. Π. Κανελλόπουλος άπευθυνόμενος προς τόν γηραλέον και τυπικώς πρόεδρον της ΕΔΑ Πασαλίδη, του είπε: «Και είς την βουλήν είσθε όλοι κομμουνισταί». Ο δέ παμπάλαιος πρόεδρος διεφώνησε μόνον όσον άφορά την ποσότητα και άπήντησε λέγων: «Οί περισσότεροι είς την ΕΔΑ είναι κομμουνισταί, άλλα όχι όλοι».

Κατόπιν αυτού του διαλόγου θέλωμεν να έρωτήσωμεν δύο πράγματα:

Πρώτον, διατί δεν λειτουργεί ό νόμος που άπαγορεύει κάθε μορφή κομμουνιστικής όργανώσεως; ή μήπως έλλείπουν αί άποδείξεις ότι ΕΔΑ και ΚΚΕ είναι τό ίδιο πράγμα. Έάν παραδεχθώμεν ότι δεν υπάρχουν τέτοιαί άποδείξεις, τότε πώς έπιτρέπεται είς την «ΑΥΓΗΝ» να αναδημοσιεύη τας αποφάσεις των όλομελειών ένός παρανομίου κόμματος; Να δημοσιεύη και να προτρέπη τόν κόσμον να παρακολουθή τας έκπομπάς της «Φωνής της αλήθειας». Να δημοσιεύη συνεχείς ανακοινώσεις και δηλώσεις του Π. Γ. του ΚΚΕ επί έσωτερικών θεμάτων της χώρας; Να δημοσιεύη άνταποκρίσεις από ίθύνοντα στελέχη του ΚΚΕ και να προβαίνει είς χιλιάς δύο άλλας ενεργείας θιγούσας σαφώς τόν υπάρχοντα νόμον, που έθεσε τό ΚΚΕ είς την παρανομίαν;

Και δεύτερον, άφού οί ίδιοι οί κ.κ. δημοκράται άπακαλούν τούς έν τή βουλή συναδέλφους των της ΕΔΑ κομμουνιστάς, πώς καταδέχονται να συστεγάζωνται, να παρακάθηνται και να συναγελάζωνται με αυτούς, που σαν μπολσεβίκοι είναι ήθικώς καθάρματα και ήθικώς προδότες;

ΣΚΟΠΙΜΟΣ ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ

Έκείνο που με πολλήν ευχαρίστησιν έχομεν παρατηρήσει είναι ότι μολονάτι έχει περάσει τόνος χρόνος από την έκδοσίν μας οί κ.κ. δημοκράται των δημοσιογραφικών συγκροτημάτων απέφυγαν έντέχνως να άσκήσουν έναντίον μας οιαδήποτε πολεμικήν. Άνεφέρθησαν δεβαίως είς την κυκλοφορίαν της έφημερίδος μας, άλλ' ούδεις έ-

υπηρεσιών αυτού προς την όλότητα. Η όλότης προηγείται, τά άτομα ακολουθούν. Βασικόν δε αξίωμα του κοινωνικού Είναι της 4ης Αύγουστου άποτελεί ή άρχή: όλα έκ του λαού και όλα δια τόν λαόν.

Η 4η Αύγουστου σαν φιλοσοφία είναι ή φιλοσοφία του φυλετικού συναισθηματισμού, διότι παραδέχεται, αναλύει και έξηγεί τας σχέσεις μεταξύ ανθρώπων και κοινωνιών υπό τό πρίσμα τό αισθηματικών—που φέρει την ιδιαιτέραν σφραγίδα της φυλής—καθόσον άνοσηκωρίζει, ότι ό παράγων αίσθημα διέπει τας έκδηλώσεις της ζωής και είναι κυρίαρχος αύτης. Έν κατακλειδί ή 4η Αύγουστου ως γενική επισκόπησις του κάσμου και της ζωής συνιστά πλήρη και ώλοκληρωμένην κοσμοθερίαν, υπερτερούσαν σαφώς των άλλων λόγω του ρεαλισμού που διακρίνει αύτήν.

Ήλθεν όμως μετά ό Β' Παγκόσμιος πόλεμος. Τό ΚΚΕ έπρόδωσε την 28ην Οκτωβρίου, έπρόδωσε τόν μετέπειτα κατά την κατοχήν άντιστασιακόν άγώνα του έθνους—ούδεμία άριστερά έφημερίς έτόλμησε να διαψεύση τά στοιχεία, που έφέραμεν είς σχετικά άρθρα προηγουμένων φύλλων—και κατόπιν άπεπειράθη να καταλάβη

την έξουσίαν πραξικοπηματικώς. Άπέτυχε, άλλα δεν άπεγοητεύθη και άδιαφορώντας τελείως δια τας τώσας έκ του πολέμου και της κατοχής καταστροφάς, έξαπέλυσε τόν συμμοριτοπόλεμον, είς τόν όποιον ήττήθη κατά κράτος από τόν Έθνικόν Στρατόν.

Τό έγκληματικόν και προδοτικόν ΚΚΕ έτέθη έκτός νόμου. Δικαστήρια έδικασαν τρομακτικάς ύποθέσεις φοικωδών έγκλημάτων, που διεπράχθησαν από τά μίσθαρνα όργανα του σλαμισμοϋ. Έξεδόθησαν θανατικά καταδίκαι και δεν έξετέλεσθησαν! Κατεδικάσθησαν δολοφόνοι υπέθινοι όμαδικών σφαγών είς ισόβια, άλλ' άπέθιθησαν άργότερον έλεύθεροι! Η δημοκρατία έδωσεν άμνηστειάν, έχάρισε ποινάς και έτσι άναστραφέντος του κύκλου ήλθομεν πάλιν είς την άρχήν. Η γνώριμος ιστορία επαναλαμβάνεται: Διάβρωσις ήθικών αξιών, πτώσις ιδανικών, επαναστατική ώθησις. Τά προαναρούσματα: Άπεργίαι, διαδηλώσεις, συλλαλητήρια και ή ύπόθεσις έξελίσσεται... Ο καθείς περιμένει την ώραν του. Και ήμεις την ιδικήν μας!

Η ΟΚΤΩΒΡΙΑΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Και ό ρωσικός λαός

Πλησιάζει ή ήμέρα κατά την όποιαν οί έχχώριοι τράκτορες του μπολσεβικισμού θα σημαιστολισθούν με τά κόκκινα κουρελόπανά τους, δια να έορτάσουν την μεγάλην επέτειον της όκτωβριανής επαναστάσεως.

Από τώρα μαντεύομεν τας λυρικές περιγραφάς που θα κάνει ή «Αύγη» και ή «Δημοκρατική Άλλαγή». Θα όμιλήσουν περί «λαϊκών ξεσηκωμάτων», περί «μαζικών κινητοποιήσεων», «περί έργατικών κινημάτων» και τελικώς θα παρουσιάσουν την όκτωβριανήν επανάστασιν σαν «πλήρια λαϊκή νίκη έναντία στην άπολυταρχία και τό δεσποτισμό».

Όλα αυτά είναι ωραία και καλά, έχουν όμως ένα μειονέκτημα: Είναι ψευδή! Διότι ή όκτωβριανή επανάστασις δεν υπήρξε καθόλου λαϊκή επανάστασις έναντίον του Τσάρου, ό όποιος είχαν έκθρονισθή από τόν Φεβρουάριον του 1917, άλλα μπολσεβικικόν πραξικόπημα έναντίον της δημοκρατίας του Κερένσκου.

Οί εύφάνταστοι ιστορικοί του άοιστερισμού θα γράψουν επίσης και άλλα πολλά θαυμάσια άποχαινωτικά δι' έκείνους που περιμένουν να μάθουν την ιστορίαν από τας έφημερίδας. Ένα να μάθουν δεν ή γράψουν: Την αλήθειαν όσον άφορά τούς δημιουργούς του κομμουνισμού και την φύσιν αυτού ως κινήματος πολιτικού.

Την αλήθειαν αύτην που δεν θα τολμήσουν οί άριστεροι να αναφέρουν, ήμεις θα την άποκαλύψωμεν από τώρα, ώστε οί διάφοροι άνιστόρητοι ιστορικοί να έχουν όλον τόν καιρόν δια να μάς διαψεύσουν.

Είναι γεγονός ότι ό κόσμος άγνωσε τούς πραγματικούς δημιουργούς του κομμουνισμού και πιστεύει ότι ή όκτωβριανή επανάστασις ήτο επανάστασις ένός λαού έναντίον ένός καθεστώτος. Η έντύπωσις αύτη που έπικρατεί είναι άπολύτως άνακριθής, διότι ό κομμουνισμός δεν υπήρξε κίνημα ένός λαού, και έν προκειμένου του ρωσικού, άλλα κίνημα των Έβραίων της Ρωσίας, οί όποιοι δι' αυτού έπέδωκον ίδιους σκοπούς. Προς άπόδειξιν του κάπως έκπληκτικού αυτού ισχυρισμού όρκει να αναφέρωμεν, ότι ό κομμουνισμός ως θεωρία

υπήρξε σύλληψις έβραϊκή (ό Μαρξ ήτο υιός άρχιρραβίνου και ώνομάζετο Μοδορχάι) και ως πραγματοποιήσις υπήρξεν έργον έβραϊκόν (οί άρχηγοί της όκτωβριανής επαναστάσεως, πλην του άγνωστου καταγωγής Λένιν, όλοι οί άλλοι, Καμένεφ, Ζηνόβιεφ, Ράντεκ, Τρότσκι, Λ. Τρότσκι, Λ. Τρότσκι, ησαν Έβραίοι). Είς τό στοιχείον της ίουδαϊκής διασποράς όφείλεται επίσης ή ταχυτάτη διάδοσις του κομμουνισμού, του όποιου σχεδόν είς όλας τας χώρας οί άρχηγοί και τά στελέχη ήσαν Ίσραηλίται (παρ' ήμίν Άβραάμ Μπεναρόγιας, Κοέν, Βεντούρα, είς την Ούγγαρίαν ό Κούν, είς την Γερμανίαν ή Λούζεμπουργκ κλπ.).

Τί καλλίτερα άπόδειξις του γεγονότος ότι ό ρωσικός λαός δεν είχε ούδεμίαν σχέσιν με τόν κομμουνισμόν από τό έπιχείρημα ότι, συμφώνως προς έπιστήμους στατιστικάς, είς τό πρώτον Άνώτατον Σοβιέτ και επί συνόλου 503 μελών, οί 406 ήσαν Έβραίοι, μερικοί άλλοι διαφόρων έθνοτήτων και 29 μόνον Ρώσοι!

Έξ άλλου να μη παρασβλέπεται και τό γεγονός ότι ή χρηματοδότησις της... λαϊκής επαναστάσεως του «Όχτώβρη» έγινε από τό έβραϊκόν κεφάλαιον, που άφθονον έρραυεσεν εξ Άμερικής προς Λένιν. Χαρακτηριστικώς άναφέρομεν ότι μόνον ή Τράπεζα Ίσκάβου Σίφ διέθεσε 312 έκατομμύρια δολάρια δι' αυτόν τόν σκοπόν!

Άναμφισβητήτως λοιπόν δια του κομμουνισμού κατά τά πρώτα έτη της έπιβολής του οί Έβραίοι έκυρίαρχησαν είς την Ρωσίαν. Τό πώς κατόπιν έξέπεσαν της παντοδυναμίας των είναι μία άλλη ιστορία, που συνδέεται με τόν Στάλιν και που δεν άφορά τό παρόν. Έδώ έπρεπε ν' άποδειχθή ότι ό κομμουνισμός δεν υπήρξε λαϊκή επανάστασις, άλλα πραξικόπημα μιάς μικράς ώργανωμένης μειοψηφίας Έβραίων.

Τί έχουν άραγε να μάς άπαντήσουν οί πληρωμένοι ιστορικοί, που παρουσιάζουν την όκτωβριανήν επανάστασιν ως πρότυπον λαϊκής έξεγέρσεως και παράδειγμα λαοαπελευθερωτικού άγώνος;

ΠΥΡΦΟΡΟΣ

Τί λέγει ό φιλειρηνιστής Ράσελ;

Ίδου τά έργα έκείνων που ήγωνίσθησαν κατά τόν Β' παγκόσμιον πόλεμον δια την έλευθερίαν των λαών! Κάποιοι Μαλασιανός έθνικιστής σύρεται από ένα φορτηγό δεμένος είς ένα κοντάρι! Ο φιλόσοφος Μ. Ράσελ, που έρχεται εδώ και κάνει πορείας, δεν βλέπει τας πράξεις αυτές των συμπατριωτών του; Πώς διαμαρτύρεται; Διατί δεν τας καταδικάζει;

«4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Έκδίδεται είς Άθήνας

Ίδιοκτήτης - Ύπεύθυνος

ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

Δεκελείας 12—Ν. Χαλκηδών

Άρχισυντάκτης

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

Μετρών 10—Ν. Σμύρνη

Ύπεύθυνος τυπογραφείου

Ευάγγ. Χουλιαράς

Έτησίαν συνδρομή δρχ. 50

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ

ΔΗΜ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΦΥΛΗ

Γ'.

τόλμησε να πολεμήσει τὰς ἰδέας πού διακηρύσσουσαν.

Εὐλόγως λοιπὸν γεννᾶται τὸ ἐρώτημα, πού ὀφείλεται αὐτὴ ἢ δῆθεν ἀδιαφορία των. Διότι γνωρίζομεν πολὺ καλά ὅτι σχεδὸν ὅλοι τοὺς φροντίζουν νὰ προμηθεύωνται ἀμέσως φύλλα τῆς 4ης Αὐγούστου, τὴν ὁποίαν μάλιστα τῶρα μελετᾶ καὶ γνωστὸς δικηγόρος μὴ τυχὸν ἀνακαλύψῃ κάτι τὸ παράνομον διὰ νὰ μᾶς μνηύσουν.

Ἡ τάχα ἀδιαφορία τῶν δημοκρατῶν πρέπει νὰ ἀποδοθῆ εἰς φόβον αὐτῶν. Φοβούνται τὰς ἰδέας μας, διότι αἱ ἰδέαι μας ἀπηχοῦν τὰ αἰσθήματα τοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἐξαπατοῦν. Λέγουσιν λοιπὸν: ἄς μὴ γράφωμεν τίποτε διὰ τὴν 4ην Αὐγούστου μήπως καὶ δημιουργηθῇ καμμιὰ εὐρύτερα συζήτησις καὶ χάσωμεν τὴν «μάσσω».

Ἀλλὰ ἐὰν τὰ συγκροτήματα τύπου Λαμπράκη καὶ Σίσι ἀποσιωποῦν τὴν ὑπαρξίν τῆς ἐφημερίδος μας, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἡμεῖς θὰ σταματήσωμεν τὸν ἀγῶνα μας. Ἀπεναντίας θὰ τὸν ἐντείνωμεν, διὰ νὰ ἀποδείξωμεν τὴν σαθρότητα καὶ τὸ ἠθικὸν ποῖον τῶν ἀντιπάλων μας.

Ποῦ εἶναι ὁ κομμουνιστικὸς τύπος, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν παραμικρὰν ψευδοαντιδημοκρατικὴν ἐκδήλωσιν ἀντέδρα λυσσαδῶς;

Ποῦ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὑπερδημοκράται, οἱ ὁποῖοι παρέμειναν ἀγρυπνοὶ χάριν τοῦ ἐκδημοκρατισμοῦ καὶ πού τῶρα σιωποῦν, μοινοῦντι τοὺς φωνάζομεν κατὰ πρόσωπον: ΖΗΤΩ Η 4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ!

Τὸ γεγονός ὅτι δὲν μᾶς πολεμοῦν ἐδραίωνει ἀκόμη περισσότερο τὴν πεποίθησίν μας ἐπὶ τοῦ δικαίου τοῦ ἀγῶνος μας καὶ ἀποδεικνύει ὅτι ἔχομεν γίνεαι πραγματικὸς ποιοκῆφος τῆς δημοκρατίας. Ἐνας ποιοκῆφος πού θὰ σταματήσῃ μόνον μὲ τὸ σπᾶσιμο τῆς δημοκρατικῆς κεφαλῆς!

Ο ΜΙΚΗΣ

Ὁ γνωστὸς κομμουνιστὴς καὶ πρῶην σκαπανάκι σ. Μίκης ἐπεσκέφθη προσφάτως τὴν Ρώμην ὅπου τὸν ὑπέδεχθησαν χιλιάδες προσκρῦξων, τῶν ὁποῖων τὸ περιεχόμενον ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Ἐξω ἀπὸ τὴν Ρώμην ὁ Ἕλλην κομμουνιστὴς Θεοδωράκης. Ρωμαῖοι νῦν ἕνας ἀπεσταλμένος τοῦ ἑλληνικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος βρίσκειται σήμερον στὴ Ρώμη γιὰ νὰ πάρῃ διαταγὰς ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς συντρόφους. Οἱ πρωταθληταὶ τοῦ πολέμου, οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ τείχους τοῦ Βερολίνου καὶ τῆς σκληρῆς τῆρας Ἀναστ. Εὐρώπης εἶναι ἠνωμένοι γιὰ νὰ καταλύσωσιν τὴν ἐλευθερίαν τῶν Ἑθνῶν.

Θεοδωράκη, πού εἶναι τὰ 20.000 Ἑλληνόπουλα πού ἀπήχθησαν ἀπὸ τὶς μητέρας τους; Θεοδωράκη πῆγαίνε στὴ Ρωσία. Ζήτω ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος».

Πῶς ἀντέδρασαν ὁ σ. Θεοδωράκης μετὰ ἀπὸ αὐτό, κανεὶ δὲν ἔμαθε, ὅπως κανεὶς δὲν ἔμαθε τί ἀπέγιναν αἱ χιλιάδες τῶν Ἑλληνοπαίδων πού ὠδηγήθησαν ἀπὸ τοὺς Ἐαμοσλοῦς κομμουνιστὰς εἰς τὸ παραπέτασμα.

Ἀλλὰ μήπως ἠδύνατο, καὶ νὰ ἠθέλεν ἀκόμη νὰ ἀντιδράσῃ ὁ μπολσεβίκος μουσικοσυνθέτης, ἀφοῦ οὔτε τὸ ἴδιο τὸ ΚΚΕ μέχρι σήμερον δὲν ἔχει τόλμησῃ νὰ δικαιολογήσῃ τὸ παιδομάζωμα, πού θυμίζει τοὺς χειροτέρους χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας!

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ σ. Θεοδωράκης καυχᾶται ὅτι εἶναι κομμουνιστὴς καὶ ἐπειδὴ συγχρόνως πορουσιάζεται ὡς ὁνομαστὴς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν λαϊκῶν δικαιωμάτων, νομίζομεν ὅτι εἶναι καλὸν νὰ γνωρίσωμεν εἰς αὐτὸν τὸν θλιθερὸν συνασπιστὴν, τὸ πῶς βλέπουν τὰς σχέσεις κομμουνισμοῦ καὶ ἐλευθερίας κορυφαὶ τῶν γραμμάτων καὶ τεχνῶν, τῶν ὁποῖων οὔτε τὰ παπούτσια δὲν μπορεῖ νὰ ἔσκασι.

«Ὡς Ἕλληνας ἐνοῶ καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον τὸν ἀγῶνα τοῦ οὐγγρικοῦ λαοῦ γιὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ συμμετέχω σ' αὐτόν». Ν. Καζαντζάκης.

«Μετὰ ἀπὸ ὅ,τι ἔγινε στὴν Οὐγγαρία παραιτοῦμαι ἀπὸ τὸν Γαλλοσοβιετικὸν σύνδεσμον καὶ διακόπτω ὀλοκληρωτικὰ κάθε σχέσι μὲ τοὺς κομμουνιστὰς». Ζὰν Πῶλ Σάστρ, βραβεῖον Νομπέλ.

«Γιὰ νὰ μὴ πάῃ χαμένη ἡ θυσία τῶν Οὐγγρων μαχητῶν πρέπει νὰ τοὺς μείνωμε πιστοὶ καὶ νὰ μεταδιδώμεν ὅλο καὶ πῶς μακρὰ τὸ μῆνυμα τῆς Βουδαπέστης». Α. Καμύ, βραβεῖον Νομπέλ.

«Ὁ τελευταῖος στεναγμὸς τῆς Οὐγγαρίας, πρὶν τὴν συντριβὴν τῶν ρωσικῶν κανόνια, μᾶς ἔδειξε ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ συμβιβασθῶν οἱ ἔνοιοι κομμουνισμοὶ καὶ Ἑλευθερία». Ζὺλ Ρομαίν.

Αἱ ἀνωτέρω γνώμαι διευτυπώθησαν μετὰ τὴν καταστολὴν τῆς Οὐγγρικής Ἐπαναστάσεως, ἡ ὁποία ἐστοίχισεν εἰς τὴν Οὐγγαρίαν 195.000 νεκροὺς καὶ 70.000 Οὐγγροὺς αἰχμαλώτους εἰς στρατόπεδα συγκεντρώσεως τῆς Σιβηρίας.

Ἐρωτῶμεν τὸν σ. Θεοδωράκην πῶς εἶδε τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα τοῦ οὐγγρικοῦ λαοῦ; Ἐὰν ἔχη τὸ θάρρος τῆς γνώμης του καὶ τὸν ἀπαραίτητον ἀνδρισμὸν ἄς ἀπαντήσῃ.

Ἡ φυλετικὴ κοινότης εἶναι ἡ ὑπὸ τῆς φύσεως καθοριζομένη κοινότης, ἡ μόνη φυσιολογικὴ κοινότης. Λέγοντες Ἔθνος ἐνοούμεν φυλετικὴν κοινότητα. Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Γεώργιος Μέγας γράφει: «Ἔθνος σημαίνει τὴν ἀνθρωπίνην κοινωσίαν, τὴν ὁποίαν συνέχει ἡ συναίσθησις τῆς κοινῆς καταγωγῆς, τὰ ὁμότροπα ἤθη, ὁ κοινὸς τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι καὶ ἡ κοινὴ παράδοσις: «τὸ δῆμιον, τὸ ὁμόγλωσσον, τὰ κοινὰ ἱερά καὶ αἱ θυσίαι» κατὰ τὸν Ἡρόδοτον. Ἐκ τῶν τοῦ Ἡροδότου τὸ ὁμόγλωσσον καὶ τὸ ὁμόθησκον δὲν ἀποτελοῦσι σήμερον ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν τῆς ἔθνικης κοινότητος». Μὲν τὸ «δῆμιον», δηλαδὴ ἡ κοινὴ καταγωγή, ἀποτελεῖ ἀναγκαίαν καὶ ἰκανὴν συνθήκην διὰ τὴν ὑπαρξίν ἔθνους. Τὰ ὁμότροπα ἤθη, ὁ κοινὸς τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι καὶ ἡ κοινὴ παράδοσις εἶναι παράγωγα τῆς κοινῆς καταγωγῆς.

Κοινότης, τῆς ὁποίας οἱ πολῖται στεροῦνται τοῦ φυλετικοῦ δεσμοῦ, δὲν δύναται κληθῆ Ἔθνος. Ὁ μέγας φιλόσοφος Ἀριστοτέλης γράφει: «Διὰ νὰ συστηθῇ μία πολιτεία δὲν ἀρκοῦν οὔτε ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατοικία, οὔτε τὸ νὰ μὴ ἀδικοῦν ἀλλήλους οἱ πολῖται, οὔτε αἱ ἐμπορικαὶ σχέσεις. Αὐτὰ εἶναι ἀπαραίτητα διὰ νὰ ὑπάρξῃ μία πολιτεία, ἀλλὰ καὶ ὅταν ὅλα αὐτὰ ὑπάρξουν δὲν ὑπάρχει μία πολιτεία. Πολιτεία εἶναι ἡ κοινωτικὴ ἔνωσις τῶν συγγενῶν ὁμάδων, χάριν τελείου καὶ αὐτάρκους βίου» (8). Ἄτομα συνδεόμενα μεταξὺ τῶν ἐν κοινωσίᾳ διὰ οἰκονομικοὺς μόνον λόγους οὐδεμίαν ἐκτίμησιν δύναται νὰ τρέφουν διὰ τὸ Σύνολον, τὸ ὁποῖον τὴν ἐφήμερον σημασίαν μόνον οἰκονομικοῦ συνεταιρισμοῦ ἔχει. Κοινωνικὰ συμβόλαια, κενὰ βαθύτερον περιεχομένου, δὲν δύναται ποτὲ νὰ συγκροτήσων ἐν ὑγιῆς Κράτος. Ὁ Γκούμπλοβιτς ἔλεγε ὅτι «βάσις τῶν πάντων εἶναι ἡ Κοινωνία, ἥτις εἶναι ἀποτέλεσμα φυσικῶν νόμων, καὶ ὄχι συνθηκῶν ἢ ἐλευθερίας ἐνώσεως ἀνθρώπων». Ἡ παράλογος προσπάθεια τοῦ Φιλελευθερισμοῦ καὶ τοῦ Κομμουνισμοῦ νὰ ἀφαιρέσων ἀπὸ τὸ Κράτος τὴν μόνην φυσικὴν θεμελίωσιν, τὴν Φυλὴν, δημιουργεῖ ἐκτρωματικὰς κοινωσίας. Κράτος, ἄξιον τῆς ὀνομασίας του, εἶναι μόνον τὸ Φυλετικὸν Κράτος. Φυλετικὸν Κράτος καλεῖται ἡ ὀργανωμένη φυλετικὴ κοινότης.

Εἰς τὸ Φιλελευθερὸν Κράτος θεοποιεῖται τὸ ἄτομον καὶ ὑψίστη ἀξία εἶναι ἡ ἀτομικὴ ἐλευθερία καὶ ἀνεξαρτησία. Ἡ παρουσία καὶ ἔθνικῶν ἀξιών εἰς τὸ φιλελευθερὸν Κράτος ὀφείλεται, ὡς ἔλεχθη, εἰς τὴν ὑποσυνειδητὸν λαϊκὴν ἐπιταγήν. Εἰς τὸ ὀρθόδοξον φιλελευθερὸν σύστημα οὐδεμία δέσμευσις τοῦ ἀτόμου ἐπιτρέπεται χάριν γενικωτέρων συμφερόντων. Κατὰ τὸν φιλελευθεριστὴν ἡγήτην Ἱερεμίαν Μπένσιν «Πᾶς νόμος εἶναι κακὸς, διότι πᾶς νόμος εἶναι ἐπέμβασις εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου». Ἡ μερικὴ προάσπισις καὶ τῶν συμφερόντων τοῦ Σύνολου καλύπτει ἀπλῶς ἐν τινι μέτρῳ τὴν τερατώδη μορφήν τοῦ αὐθεντικοῦ φιλελευθεροῦ Κράτος. Τὸ λοιπὸν φιλελευθερικὸν κράτος εἶναι εἰς ἄψυχον, εἰς γραφειοκρατικὸν ὀργανισμόν, σκοπὸς τοῦ ὁποῖου εἶναι ἡ διαίτησις τῶν μεταξὺ τῶν πολιτῶν τοῦ οἰκονομικῶν ἀγῶνων. Παράλληλως, καθολικὴ εἶναι ἡ ἀπουσία τοῦ Φιλελευθεροῦ Κράτους εἰς τὰς πνευματικὰς καὶ ψυχικὰς ἐκδηλώσεις τῶν πολιτῶν του. Αὐταὶ παντελῶς ἀγνοοῦνται, προκειμένου νὰ διασφαλισθῇ ἡ πνευματικὴ ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου, ἐνισχυομένου οὕτω εἰς τοὺς πολῖτας τοῦ ὕλιστικοῦ πνεύματος. «Ἀγνοστικὸν καὶ παραλυτικὸν» ὀνομάσθη τὸ φιλελευθερὸν Κράτος ὑπὸ τοῦ Μουσσολίνι. Διὰ τὸν πολῖτην ἐν τοιοῦτον Κράτος θεωρεῖται ἕξ ἀντικείμενον, ἤτοι ὡς τι τὸ ξένον, παρὰ τὸ ὁποῖον αὐτὸς προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχῃ τὰς μεζονας ὑποχωρήσεις ἐπ' ὠφελεία του. Οὕτω εὐνοεῖται ἡ ταξικὴ συνείδησις. Ἀποτέλεσμα δὲ τῆς ταξικῆς συνείδησεως ὑπῆρξεν ὁ Μαρξισμὸς.

Εἰς τὸ Κομμουνιστικὸν Κράτος ἀφ' ἑτέρου ὑψίστην ἀξίαν ἀποτελοῦν αἱ ὕλικαι ἀνάγκαι τῶν ἀτόμων. Τὸ Σύνολον δὲν ἔχει ἴδιαν καὶ ἐνιασίαν προσωπικότητα. Ἡ διαφορὰ τοῦ Κομμουνιστικοῦ ἀπὸ τὸ Φιλελευθερὸν Κράτος εἶναι ὅτι τὸ πρῶτον ἀνδραβάνει ἀποκλειστικῶς καὶ ἐξασκεῖ τὴν οἰκονομικὴν διαχείρησιν, μὴ ἀφήνοσα ταύτην εἰς τὸ ἄτομον. Οὐδεμίαν πνευματικὴν ἀξίαν ἀναγνωρίζεται, ἐφ' ὅσον ὁ κόσμος εἶναι καθ' ὅλοκληρίαν ὕλικός, τὸ δὲ πνεῦμα δευτερογενὲς φαινόμενον γεννώμενον ἀπὸ τὴν ὕλην «ἐξ ἀπορροίας καὶ ἀνταντακλάσεως». Ὁ Κομμουνισμὸς ἀρνεῖται ἐπίσης τὸ Ἔθνος, τὸ ὁποῖον θεωρεῖ ἕκδημη ἀνεργεῖα τῆς καπιταλιστικῆς κοινωσίας πρὸς ἐκμετάλλευσιν τῆς προλεταριακῆς τάξεως, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι αἱ ἔθνικαι ἀξίαι ἦσαν σεβασταὶ εἰς ἀπαντας τοὺς λαοὺς καὶ εἰς ἀπάσας τὰς ἐποχὰς, καθ' ἃς τὸ καπιταλιστικὸν σύστημα ἦτο ἀγνώστον.

Χαρακτηριστικὰ κοινὰ ἀμφοτέρων τῶν Κρατῶν τούτων, τοῦ Φιλελευθεροῦ καὶ τοῦ Κομμουνιστικοῦ, εἶναι τοῦτο μὲν ἡ ἀτομιστικὴ θεώρησις τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦτο δὲ ἡ ἔξαρσις τῶν οἰκονομικῶν παραγόν-

των τῆς ζωῆς. Βασικὴ εἶναι ἡ διαφορὰ τοῦ Φυλετικοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖον θεμελιούται ἐπὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς Φυλῆς, θεωρουμένης ὡς βιολογικῆς, πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς ὄντοτητος μὲ ὑπερχρόνιον ἕκτασιν. Ἡ εἰσαγωγή τοῦ χρονικοῦ παράγοντος εἶναι ἀκριβῶς τὸ σαφέστερον δείγμα, ὡς λέγει ὁ Ἰταλὸς φασίστας Καρλ. Γκριλλεντσόνι, τῆς διαφορῶν θέσεως τοῦ Ἑθνικοῦ Κράτους ἐναντι τῶν ἄλλων. «Τὸ Ἔθνος, ὡς πνευματικὴ πραγματικότητα, ζῆ ἐν τῷ παρόντι, τῷ μέλλοντι καὶ τῷ παρελθόντι. Αἱ ἀναμνήσεις, αἱ ἀνάγκαι καὶ οἱ πόθοι εἶναι οἱ δεσμοὶ οἱ συνδέοντες τοὺς ζῶντας μὲ τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς μέλλοντας νὰ γεννηθῶν» (9).

Εἰς τὸν Ἑθνικοσοσιαλισμὸν ὀφείλεται ἡ παρατήρησις διὰ τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ Φυλὴ εἰς τὴν ὑπόστασιν τοῦ Κράτους. Καὶ αὐτὸς ὁ Φασισμὸς, καίτοι ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἐπίσημος ὑπερμαχος τῆς Ἑθνικῆς ἰδέας εἰς τὸν αἰῶνα μας, δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ τὴν θεμελιώδη ταύτην ἀλήθειαν. Αὐτὴ δὲ ἀκριβῶς εἶναι ἡ μεγαλύτερα διαφορὰ μεταξὺ Φασισμοῦ καὶ Ἑθνικοσοσιαλισμοῦ. Ὁ πρῶτος θεωρεῖ ὡς ὑπερτάτην ἀξίαν τὸ Ἔθνος ὑπὸ τὴν μορφήν, τὴν ὁποίαν ἔχει ἀποκτήσει τοῦτο ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς παραδόσεως. Ὁ δεύτερος ὑπερτάτην ἀξίαν θεωρεῖ τὸ Ἔθνος ὑπὸ τὴν μορφήν, τὴν ὁποίαν θὰ ἔδει τοῦτο νὰ εἶχε συνιστάσει ἐκ μίας φυλῆς. Τὰ δύο ταῦτα κοινωνικὰ συστήματα διαφέρουν οὕτω εἰς μὲν τὸν τομέα τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς, κατὰ τὸ ὅτι Ἑθνικοσοσιαλισμὸς προβαίνει καὶ εἰς φυλετικὴν καθάρσιν τοῦ ἔθνους, εἰς δὲ τὸν τομέα τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς κατὰ τὸ ὅτι ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ Ἑθνικοσοσιαλιστικοῦ Κράτους ἡ ὑπαρξις καὶ ἐτέρων συγγενῶν καὶ ἀδελφικῶν ἔθνων, ἐνῶ διὰ τὸν Φασισμὸν τοιοῦτον θέμα δὲν ὑφίσταται.

Ἀντιθέτως θεμελιώδη καὶ καθολικὴ εἶναι ἡ διαφορὰ μεταξὺ Ἑθνικοσοσιαλισμοῦ καὶ Φασισμοῦ ἀφ' ἑνός, καὶ Φιλελευθερισμοῦ καὶ Κομμουνισμοῦ ἀφ' ἑτέρου. Ἀποτελεῖ ἀφελεῖ ἐπιπολιότητα νὰ ὀνομάζεται τὸ Ἑθνικοσοσιαλιστικὸν Κόμμα «ἄκρα Δεξιὰ», καθ' ὃν χρόνον «Δεξιὰ» ὀνομάζεται τὸ Καπιταλιστικὸν Κόμμα καὶ «Ἀριστερὰ» τὸ Κομμουνιστικόν. Τὰ τρία ταῦτα κόμματα, ἐκπροσωποῦντα τὰ ἀντιστοιχῶν τρία βασικὰ κοινωνικὰ συστήματα τῆς ἐποχῆς μας, δὲν δύναται νὰ παρασταθῶν γραφικῶς ἐπ' εὐθείας γραμμῆς, καὶ κατὰ συνέπειαν οἱ ὅροι «Δεξιὰ» καὶ «Ἀριστερὰ» εἶναι ἀτυχεῖς. Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει, ὁ Φιλελευθερισμὸς μὲ τὸν Κομμουνισμὸν ἔχουν πολὺ μεγαλύτεραν συγγένειαν μεταξὺ τῶν — καὶ δὴ πατρὸς πρὸς υἱὸν — παρὰ οἰοσδήποτε ἐξ αὐτῶν μὲ τὸν Ἑθνικοσοσιαλισμὸν.

Ἐπὲρτατος νόμος τοῦ Φυλετικοῦ Κράτους εἶναι τὸ συμφέρον τοῦ Σύνολου. Τοῦτο ἀπορρέει ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς ὑπάρξεως τοῦ Κράτους· τοῦτο, τὸ ὁποῖον ὡς ὕψιστον σκοπὸν ἔχει τὴν διατήρησιν καὶ τὴν πρόοδον τῆς Φυλῆς.

Τὸ Κράτος, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, δὲν ἀποτελεῖ αὐθύπαρκτον ἀξίαν, ἀλλὰ τὸ τεχνητὸν κατασκευασμα διὰ τὴν περιφρούρησιν καὶ καθοδήγησιν τῆς Φυλῆς πρὸς τὰ ἰδανικά της. Ὡς τοιοῦτον ὅμως καθίσταται τὸ Κράτος ἐννοια ἱερά, ὁ ἐπίγειος Θεός, ὡς ἔλεγεν ὁ μέγας φιλόσοφος Γκέοργκ Χέγκελ.

Ἰδανικά τῆς φυλῆς εἶναι τὸ σύνολον τῶν ἀγιωτέρων πόθων αὐτῆς, τῶν σμιλευθέντων ὑπὸ τῆς φυλετικῆς ψυχῆς ἐπὶ σειρὰς γενεῶν καὶ ἀνυψωμένων εἰς τὴν ὑπερτάτην σφαιρὰν τῆς συναίσθηματικῆς τῆς ὑπάρξεως. Τὰ ἰδανικά τῆς φυλῆς οὐδέποτε παραμένουν στατικά, ἀλλὰ διαρκῶς ἐν τῷ χρόνῳ ἀνανεοῦνται, μεταλλάσσων καὶ διευρύνονται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν καὶ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων καὶ ἐξελίξεων, ὄντα ὁμοῦ πάντοτε δημιουργήματα τῆς φυλετικῆς ψυχῆς. Ὅταν μία φυλὴ νομίσῃ, ὅτι ἐπέτυχῃ τὴν πραγματικῶν τῶν ἰδανικῶν της καὶ ἀρκεσθῆ εἰς αὐτὰ, τότε τοῦτο σημαίνει καὶ τὴν ἀπαρχὴν τῆς πτώσεώς της. Τοῦτο δύναται νὰ συμβῇ μὲ κατωτέρας φυλάς, ὅταν αὐτὰ ἔχουν ἰσχυροτέρους ἀντιπάλους πρὸς ἀντιεπιπτώσιν, ἢ δὲ ψυχὴ των στερεῖται ἰκανῆς ζωτικότητος. Μία ἀνωτέρα φυλὴ δὲν δύναται ἀφ' ἑαυτῆς νὰ παρουσιάσῃ τοιαῦτα συμπτώματα κοπώσεως, ἢ δὲ ψυχῆς τῆς οὐδέποτε γηράσκει, ἀνανεομένη διηκενῶς. Ἐδῶ ἀκριβῶς ἔγκειται τὸ μεγαλεῖον της. Ἐν προκειμένῳ δὲν ἔχει δίκαιον ὁ Λεμπόν. οὐδὲ ὁ Ὄσβαλντ Σπένγκλερ προφητεύσας τὴν κατάρρευσιν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ἀπουσία φυλετικῶν ἰδανικῶν εἶναι πάντοτε προάγγελος ἢ προσκαίρου λιποθυμίας τῆς φυλῆς λόγω παροδικῶν ἐξωτερικῶν αἰτίων ἢ θανάτου αὐτῆς λόγω καταστροφῆς τῆς φυλετικῆς τῆς ὑποστάσεως.

*

Ἡ Βιοπολιτικὴ εἶναι μία ἐν τῇ γενέσει τῆς εὐρισκομένη ἐφηρμοσμένη ἐπιστήμη, ἥτις, θεμελιουμένη ἐπὶ τῶν βιολογικῶν νόμων, ἐρευνᾶ καὶ καθορίζει τοὺς κανόνες, οἵτινες δέον νὰ διέπουν ἐν Ἑθνικῶν Κράτος Ἡ Βιοπολιτικὴ ἀποτελεῖ τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τῆς Φυλολογίας, μὲ ἄλλους λόγους ἢ δευτέρα εἶναι ὄντολογικὴ ἐπιστήμη, ἢ δὲ πρώτη δειντολογικὴ. Ἡ Εὐγονία καὶ ἡ Πολυγονία συνηστοῦν

• Συνεχία εἰς τὴν 6ην σελίδα

(8) «Πολιτικά» Γ 1280 b 32—44.

(9) Κ. Γκριλλεντσόνι: «Τὸ Συντεχνικὸν Κράτος», σ. 43.

Η ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΤΗΓΟΡΕΙ

ΚΑΤΥΝ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ

"Όταν οι Έγκληματiai γίνονται Νικητiai και οι Νικητiai Δήμιοι

ΣΥΜΦΩΝΕΙΤΕ;

Ό κ. Παπανδρέου μετά πην ήτταν του εις την Βουλήν εδήλωσεν:

«Έξηκολούθησε δυστυχώς ή αλλική Κίρκη τὸ ἔργον τῆς: Τὸ ἔργον τοῦ ἐξευτελισμοῦ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. Ἐξηγόρασεν ὀκτῶ ἀκόμη βουλευτὰς τοῦ Κέντρου. Εἶναι ἐντροπή!»

Ἄλλὰ, κ. Παπανδρέου, ἐὰν οἱ δουλευτὰι ἐξαγοράζωνται, εἰς ποῖον προσάπτεται κατὰ κύριον λόγον ή ἐντροπή; Εἰς τὴν Δημοκρατίαν, ή ἡτοῖα τοιοῦτους κυρίους μᾶς τοὺς καθιστὰ «πατέρας τοῦ ἔθνους»; Θὰ ἔπρεπε νὰ ἐντρέπεται ή Δημοκρατία διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς τῆς! Θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκτρέπωνται καὶ ὅσοι συνεχίζουν ἀκόμη νὰ ὑμνοῦν αὐτὸ τὸ Πολίτευμα! Δὲν συμφωνεῖτε, κύριε Παπανδρέου;

ΟΥΔΕΜΙΑ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

Διὰ τὴν βρωμερὰν κομμουνιστικὴν ἀπαίτησιν, πρὸς ἀπόσχισιν τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν, ή «Αὐγή» ἔγραψε τὴν 25ην Σεπτεμβρίου:

«Εἶναι πασίγνωστο ὅτι ἔχει καταδικασθῆ ἀνοικτὰ καὶ ἐπίσημα ή θέση πού εἶχε διατυπώσει σὲ κάποια στιγμή τῆς δίνης τοῦ ἰεμφυλίου πολέμου ή τότε ἡγεσία τοῦ ΚΚΕ».

Ὅτι κατεδικάσθη σήμερον «ἐπίσημα» ὑπὸ τῶν Κομμουνιστῶν ή ἔθνοπροδοτικὴ τῶν ἐκείνη διακήρυξις, οὐδὲλως ἀμφιβάλλομεν. Ὅπως οὐδὲλως ἀμφιβάλλομεν ὅτι, κατὰ τὴν μόνην στιγμὴν πού τὸ ΚΚΕ ἐπίστευεν ὅτι θὰ νικήσῃ τὴν Ἑλλάδα, διεκήρυξεν «ἀνοικτὰ καὶ ἐπίσημα» τὴν αὐτονομίαν τῆς Μακεδονίας.

Ο «ΝΑΟΣ»

Ἐνα ἀκόμη γραφικὸν ἐνστατανὲ ἀπὸ τὸν Ναὸν τῆς Δημοκρατίας, ὅπως τὸ συνέλαβεν ὁ φακὸς δημοκρατικῆς ἐφημερίδος:

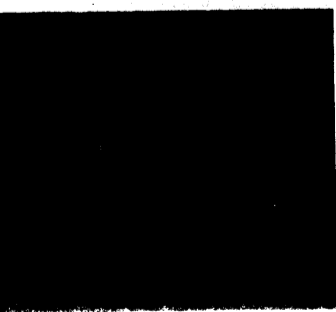
«Αἱ σκηναὶ πού ἐδημιουργήθησαν ἐνεθῆμιζαν Τρούμπαν, χαμαιτυπεῖα, ἀρέναν μαινομένων ταύρων, ἀλλὰ ὄχι... κοινοβούλιον. Καπηλικαὶ ὕδρες, ἀναρθρες κραυγές, πεζοδραμιακὰ συνθήματα, ἐκσφενδονίσεις μικροφῶνων καὶ καθισμάτων κατὰ τῶν ἀντιπάλων, εὐτελεῖς εἰρωνεῖες, ἀπροκάλυπτες ἀπειλές, ἀλλεπάλληλες συμπλοκές. Πανδαμῖονιο».

Ἡ «ἐκκλησία» τοῦ δήμου ἐν πλήρει δόξῃ!

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΠΑΤΣΙΛΙΝΑΚΟΥ Πανεπιστημίου 47
ΚΟΡΝΑΡΟΥ Σταδίου 36
ΕΣΤΙΑΣ Σταδίου 38
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Σταδίου 40

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 30

ΑΝΤΙΑΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ

Τὴν 17ην Σεπτεμβρίου 1939 ὁ Ἐρυθρὸς Στρατὸς εἰς ἐκτέλεσιν τῶν ὄρων τοῦ Συμφώνου Μολότωφ-Ρίμπεντροπ, ὑπογραφέντος πρὸ εικοσαήμερου, εἰσέβαλε εἰς τὴν Πολωνίαν.

Οἱ Δυτικοὶ Σύμμαχοι πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, κατεχόμενοι ὑπὸ ἱεράς ἀναγκῆς διὰ «τὸν ἀπειλούμενον διασμὸν τῆς μικρᾶς καὶ εἰρηνικῆς αὐτῆς χώρας», εἶχον κηρύξει ἀδιστάκτως τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Γερμανίας, ἐκπληροῦντες τὰς ἱεράς ἀνελημμένους ὑποχρεώσεις τῶν τῆς ἀνευ ὄρων προασπίσεως τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας τῆς Πολωνίας».

Αἱ «ἱεραὶ αὐταὶ ἀνελημμέναι ὑποχρεώσεις» δὲν ἴσχυσαν καὶ διὰ τὴν Ρωσίαν—τὸ διατὶ θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ἄλλοτε—, οἱ Δυτικοὶ Σύμμαχοι ἀπέφυγον τὴν κήρυξιν τοῦ πολέμου κατ' αὐτῆς, καὶ ή Πολωνία, ἠττηθεῖσα ἤδη ὑπὸ τῆς Γερμανίας, παρεδόθη ἀνυπεράσπιστος εἰς τὸ ἔλεος τῶν Ἀσιατικῶν ὀρδῶν.

Ἡ πλήρης ἱστορία τῆς συστηματικῆς ἐξοντώσεως τῆς Πολωνικῆς ἡγετικῆς τάξεως ὑπὸ τῶν ἐξ Ἀνατολῶν ἐπιδρομῶν οὐδέποτε πιθανῶς θὰ γνωσθῇ. Ἡ ἔκτασις τῆς δύναται νὰ συναχθῇ ἐκ τῆς εὐκολίας μετὰ τὴν ὅποιαν ὁ Πολωνικὸς λαὸς, ἐστερημένος τῆς ἡγεσίας του, ὑπέκυψε εἰς τὴν Μπολσεβικικὴν τυρανίαν μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου.

Ἐν μόνον ἐπεισόδιον τῆς ἀνατριχιαστικῆς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως, τυχαίως γνωσθέν, ἀπεκάλυψε εἰς τὸν ἐκπληκτον κόσμον τὸ μέγεθος τῆς βαρβαρότητος τῶν ἐξ Ἀνατολῶν προφητῶν τοῦ νέου εὐαγγελίου τῆς ἰσότητος. Εἶναι δὲ ἐνδεικτικὸν τῶν ἀγρίων μεθόδων καὶ τῆς ἀναισχύντου θρασύτητος, διὰ τῶν ὁποίων ἐπεξετάθη ή Στέππα μέχρι τῆς καρδίας τῆς Εὐρώπης.

* *

Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1943, ὅταν πλέον τὰ πολωνικὰ ἐδάφη τὰ κατεχόμενα ὑπὸ τῆς ΕΣΣΔ, εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, Πολωνοὶ χωρικοὶ κατῆγγειλαν εἰς τὰς Γερμανικὰς ἀρχὰς τὴν ὑπαρξιν ὁμαδικῶν τάφων Πολωνῶν στρατιωτικῶν ἐκτελεσθέντων ὑπὸ τῶν Ρώσων.

Ἐπηκολούθησαν ἐκτεταμέναι ἔρευναι καὶ ἀνασκαφαὶ καὶ τὴν 12ην Ἀπριλίου 1943 ἦλθεν εἰς φῶς ὁ πρῶτος τάφος μήκους 28 μέτρων καὶ πλάτους 16 μέτρων. Περιεῖχε τὰ πτώματα 3.000 Πολωνῶν ἀξιωματικῶν ἐν στολή.

Ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις ἀντέδρασε κατηγορῶντας τὴν Ἐθνοκοσσιαλιστικὴν Γερμανίαν διὰ τὸ ἔγκλημα. Τὰ στοιχεῖα ὅμως πού παρουσίασαν τότε οἱ Γερμανοὶ καὶ ἄλλα πού ἦλθαν εἰς φῶς μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου ἀποτελοῦν ἀδιάσειστες ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς τοῦ Ἐρυθροῦ Στρατοῦ. Ἰδοὺ ἐν συντομίᾳ τὸ ἱστορικόν (*).

Ἐκ τῶν 250.000 περίπου αἰχμαλώτων πού συνέλαβε ὁ Ρωσικὸς Στρατὸς, οἱ 15.000 ἦσαν ἀξιωματικοί, οἱ ὅποιοι μετὰ τὸν διαχωρισμὸν τῶν ἀπὸ τοὺς ὑπολοίπους ἐνεκλείθησαν εἰς Σοβιετικὰ στρατόπεδα εἰς Κοζέλσκ, Στορομπέσκ καὶ Ὁστράκοβο. Αἱ οἰκογένειαι τῶν διετήρησαν τακτικὴν ἐπαφὴν μαζί τῶν δι' ἀλληλογραφίας μέχρι τοῦ Ἀπριλίου 1940, ὅτε αἰφνιδίως ἐπιστολαὶ ἀπευθυνόμεναι εἰς τοὺς ἀξιωματικούς αὐτοὺς ἤρχισαν ἐπιστρέφόμεναι μετὰ τὴν δυσόλιον ἐπιγραφὴν: «ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ — ΑΝΕΧΩΡΗΣΕ».

Τὸ ἔθρος τοῦ 1941, μετὰ τὴν ρῆξιν Γερμανίας—Ρωσίας, ή Σοβιετικὴ Ἐνωσις ἐπανέλαβε τὰς διπλωματικὰς τῆς σχέσεις μετὰ τῆς Πολωνίας. Οἱ ἀντιπροσωπεύοντες τὴν ἐν ἐξορίᾳ Πολωνικὴν κυβέρνησιν διπλωμάται δι' ἐπανειλημμένων διαδημάτων ἐζήτησαν τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν αἰχμαλώτων ἀξιωματικῶν, ἀπαραίτητων διὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ νέου Πολωνικοῦ Στρατοῦ (συμμάχου ἤδη τοῦ ἐρυθροῦ Στρατοῦ). Αἱ ἐκάστοτε ἀπαντήσεις τῆς Σοβιετικῆς Κυβερνήσεως, ἀόριστες πάντοτε, ἐποίκιλλαν. Πότεεἰδίδετο ή διαβεβαίωσις ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ εἶχον ἤδη ἀφεθῆ ἐλεύθεροι καὶ ἐπρόκειτο νὰ ἐνωθῶν μετὰ τῶν συμπατριωτῶν τῶν, ἄλλοτε ὅτι εὐρίσκοντο προσωρινῶς εἰς Μαντζουρίαν, κ.λ.π. Εἰς μίαν περίπτωσιν ὁ ἐν Μόσχᾳ Πολωνὸς πρεσβευτῆς Στάνισλαβ Κότ, ἠρώτησε προσωπικῶς τὸν Στάλιν διὰ τὴν τύχην τῶν ἀπωλεσθέντων ἀξιωματικῶν. Ὁ Στάλιν τὸν διεβεβαίωσε κατηγορηματικῶς, ὅτι οἱ ἄνδρες αὐτοὶ εἶχον ἤδη ἐπαναπατρισθῆ, καὶ ἐκνευρισθεὶς ἐκ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Κότ, ἐτληφώνησε πα-

(*) Διὰ πληρεστέραν διερεύνησιν τῆς φρικιαστικῆς αὐτῆς ὑποθέσεως παραπέμπομεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ βιβλίον τοῦ διακεκριμένου Ἀγγλοῦ ἱστορικοῦ F. Veale «Κεκαλυμμένα ἐγκλήματα» (Βισμπάντεν, 1959) καὶ τὰ συγκλονιστικὰ βιβλία τῶν Πολωνῶν Γιόζεφ Μάνκιεβιτς «Ὁ Φόνος εἰς τὸ Δάσος τοῦ Κατύν» (Λονδίνον 1951) καὶ τοῦ καθηγητοῦ Ζαβόνου «Θάνατος εἰς τὸ Δάσος» (1962).

ρῶσια του εἰς τὸ ἀρχηγεῖον τῆς ΝΚΒΔ. Μετὰ τὴν ἀπάντησιν τῆς ΝΚΒΔ ὁ Στάλιν ἀλλάξε θέμα καὶ ἠρηθῆθαι νὰ συζητήσῃ περαιτέρω μετὰ τὸν Κότ.

Ὁ διαβόητος Λαβρέντι Μπέρια, ἀρχηγὸς τῆς ΝΚΒΔ, ὅταν ἠρωτήθη ἐπίσης σχετικᾶ μετὰ τὴν στρατολογίαν τῶν αἰχμαλώτων εἰς τὸν ὑπὸ ἀνασῦστασιν Πολωνικὸν Στρατόν, προτίμησε νὰ ἀποσιωπήσῃ τὸ ζήτημα λέγοντας εἰς τὸν Πολωνὸν ἀντιπρόσωπον «Διεπράξαμε ἕνα μεγάλον σφάλμα. Τὸ λάθος μᾶς ἦταν τεραστίον».

Ὁ σοβιετικὸς Ὑπουργὸς Ἀσφαλείας τοῦ Κράτους Μιρκούλωφ ἀπήνησε εἰς παρομοίαν ἐρώτησιν ὡς ἑξῆς:

«Κάναμε ἕνα λάθος. Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ δὲν εἶναι πλέον διαθέσιμοι. Θὰ σὰς δώσουμε ἄλλους».

Τὴν 3 Νοεμβρίου 1941 ή Πολωνικὴ Κυβέρνησις ἐπίσημῶς ἀπὸ τὴν Βρετανικὴν νὰ μεσολαβήσῃ διὰ τὴν ὑπὸ τῶν Σοβιετικῶν διάθεσιν τῶν 15.000 ἀξιωματικῶν. Ὁ Ἦντεν παραδόξως ἠμέλησε νὰ λάβῃ θέσιν. Ὁ ἐν Βαρσοβίᾳ πρεσβευτῆς τῶν ΗΠΑ Ἄρθουρ Μπλις Λαῖν, προλογίζων τὸ βιβλίον τοῦ Μάνκιεβιτς γράφει: «Διὰ λόγους πολεμικῆς σκοπιμότητος ἀπεκρύβησαν τότε ἀπὸ τὴν δημοσιότητα πολλὰ γεγονότα διὰ τὸ ἔγκλημα. Δυστυχῶς πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ ὅτι μόνον ὁ φόβος διὰ μίαν Ρωσικὴν δυσἀρέσκην ὑπεχρέωσε τὰς Κυβερνήσεις τῶν ΗΠΑ καὶ Μ. Βρετανίας νὰ μὴ λάβουν σαφῆ θέσιν πρὸς προστασίαν τῆς ἄλλης μᾶς συμμάχου, τῆς Πολωνίας».

Ὅταν τὸν Ἀπρίλιον 1943 οἱ Γερμανοὶ ἀνήγγειλαν τὴν ἀνακάλυψιν τῶν τάφων εἰς Κατύν, ὁ Πολωνικὸς Ἐρυθρὸς Στρατὸς ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Διεθνή Ἐρυθρὸν Στρατόν νὰ ἐρευνήσῃ τὴν ὑπόθεσιν. Ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωσις ὄχι μόνον ἠρνήθη νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰς ἐρεῦνας, ἀλλὰ καὶ διέκοψε τὰς διπλωματικὰς τῆς σχέσεις μετὰ τὴν Πολωνίαν. Αἱ ἀόριστοι δικαιολογίαι καὶ ὑποσχέσεις πού ἐδίδοτο ὀποτεδήποτε οἱ Πολωνοὶ ἠρώτων διὰ τὴν τύχην τῶν ἀξιωματικῶν ἐσταμάτησαν ἀποτόμως καὶ, ἀντ' αὐτῶν, ή Σοβιετικὴ προπαγάνδα ὠρύετο ὅτι τὰ «Ναζιστικὰ τέρατα» εἶχον διαπράξει καὶ τὸ φοβερόν αὐτὸ ἔγκλημα. Τὰ «Ναζιστικὰ τέρατα» ὅμως δὲν ἦσαν διατεθειμένα νὰ δεχθῶν ἀδιανοητικῶς τὴν συκοφαντικὴν αὐτὴν ἐπίθεσιν, καὶ ἐκάλεσαν μίαν ὁμάδα ἐκ 12 διακεκριμένων ἐπιστημόνων ἐκ διαφόρων κρατῶν νὰ ἐξετάσῃ τὰ πτώματα. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐγνώριζον καλῶς ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἠλπιζαν νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ Κατύν ὡς προπαγανδιστικὸν ὄργανον καὶ εἶχον λάβει τὰ μέτρα τῶν, ὡστε νὰ μὴ ἐξασατηθῶν. Μεταξύ τῶν εὐρίσκοντο ἱατροδικασταί, ἐγκληματολόγοι, νομικοὶ, παθολόγοι κ.λπ. (*).

Ἄν καὶ μερικοὶ ἐξ αὐτῶν προήρχοντο ἐκ κατεχομένων χωρῶν καὶ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὑποστηριχθῆ ὅτι ἐξησκῆθη ψυχολογικὴ βία διὰ νὰ ἐπηρεασθῆ ή κρίσις τοὺς, ὁ πόλεμος ἔχει πλέον λήξει πρὸ πολλοῦ καὶ ἡμποροῦν νὰ ὁμιλήσουν ἐλεύθερα. Ἄλλωστε ή ἐπιτροπὴ προεδρευέτο ὑπὸ τοῦ διασημοῦ Ἑλβετοῦ καθηγητοῦ Δρος Φράνσις Ναβίλ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γενεύης, ἐπιστήμονος διεθνῶς ἀνεγνωρισμένου κύρους καὶ ἀκεραιότητος.

Τὸ πρωτόκολλον τὸ ὅποιον ὑπέγραψαν οἱ δώδεκα ἐπιστήμονες ἦτο συντριπτικὸν διὰ τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν, διότι παρεδέχετο ἀνευδοιάτως τὴν Ἐρυθρὰν ἐνοχίαν. Τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἐβασίσθη κυρίως εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας χαρακτηριστικὰς ἀποδείξεις:

—Ἀπαντες οἱ ἀξιωματικοὶ ἦσαν ἐν στολή. Καὶ βεβαίως τὸν Ἰούνιον τοῦ 1941 ὅτε κατέλαβον τὴν περιοχὴν οἱ Γερμανοὶ δὲν ὑπῆρχον πλέον Πολωνοὶ ἀξιωματικοὶ ἐν στολή, καθ' ὅσον ὁ Πολωνικὸς Στρατὸς εἶχε διαλυθῆ πρὸ διετίας.

—Ἄν καὶ ή Σοβιετικὴ Ἐνωσις κατηγορήσε τοὺς Γερμανοὺς ὅτι ἐξετέλεσαν τοὺς Πολωνοὺς ἀξιωματικούς τὸν Αὐγουστον τοῦ 1941 (χωρὶς νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ ἐξηγήσῃ διατὶ ἐπὶ τῶσον καιρὸν ἐνέπαιξε τοὺς Πολωνοὺς διπλωμάτας) τὰ πτώματα ἦσαν ἐνδεδυμένα διὰ

(*) Οἱ δώδεκα ἐπιστήμονες ἦσαν:

Καθηγητῆς Dr. Speleers ἐκ Βελγίου
» Dr. Markow ἐκ Βουλγαρίας.
» Dr. Tramsen ἐκ Δανίας.
» Dr. Saxén ἐκ Φιλανδίας.
» Dr. Palmieri ἐξ Ἰταλίας.
» Dr. Miloslavich ἐκ Κροατίας.
» Dr. De Burlet ἐξ Ὁλλανδίας.
» Dr. Hazek ἐκ Τσεχίας.
» Dr. Birke ἐκ Ρουμανίας.
» Dr. Naville ἐξ Ἑλβετίας.
» Dr. Subik ἐκ Σλοβακίας.
» Dr. Orsos ἐξ Οὐγγαρίας.

χειμερινού ιματισμού (μάλλινα εσώρουχα, κάλτσες, πουλόβερ κλπ.), απόδειξις ότι αι έκτελέσεις έγινοντο κατά την διάρκειαν χειμῶνος.

— Η διεθνής επιτροπή δὲν εὗρηκε ἴχνη ἐντόμων εἰς τὰ πτώματα, ἀπόδειξις ὅτι ἡ ταφή εἶχε γίνοι ἐν καιρῷ χειμῶνος ἢ ἀρχῆς ἀνοιξέως, πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν ἐντόμων.

— Εἰς τὰ θυλάκια τῶν πτωμάτων εὗρήθησαν ἐπιστολαί, ἔγγραφα, ἔφημερίδες, ἡμερολόγια κλπ. ἅπαντα μετ' ἡμερομηνίας μέχρι Ἀπριλίου 1940.

— Ἡ κατάσταση τῶν πτωμάτων ἦτο τοιαύτη, οἷα ἀνεμένετο κανονικῶς, μετὰ τριετὴ τουλάχιστον ταφήν. Εἰδικώτερον, κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ Δρος Ὁρζός, «διεπιστώθη ὅτι: εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ὁμοιογενούς πολτώδους ἐγκεφαλικῆς οὐσίας, ἔχουν σχηματισθῆ πλέον τοῦ ἐνὸς ἀσβεστοειδῆ ἀπεξηραμένα στρώματα. Τοιαῦτα συμπτώματα δὲν παρατηροῦνται ἐπὶ πτωμάτων πού παρέμειναν εἰς τάφους ἐπὶ διάστημα μικρότερον τῶν τριῶν ἐτῶν».

— Τὰ ἐπὶ τῶν τάφων φυτευθέντα ἔλατα ἦσαν ἡλικίας πέντε ἐτῶν. Ἐξ ἐπισήμων στοιχείων ἀπεδείχθη ὅτι ἡ μεταφύτευσις των ἔγινε τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1940. Ὁ Ἐρυστρὸς Στροτὸς εἶχε ὑπὸ τὸν πλήρη ἔλεγχόν του τὴν περιοχὴν αὐτὴν μέχρι τὰ μέσα τοῦ 1941.

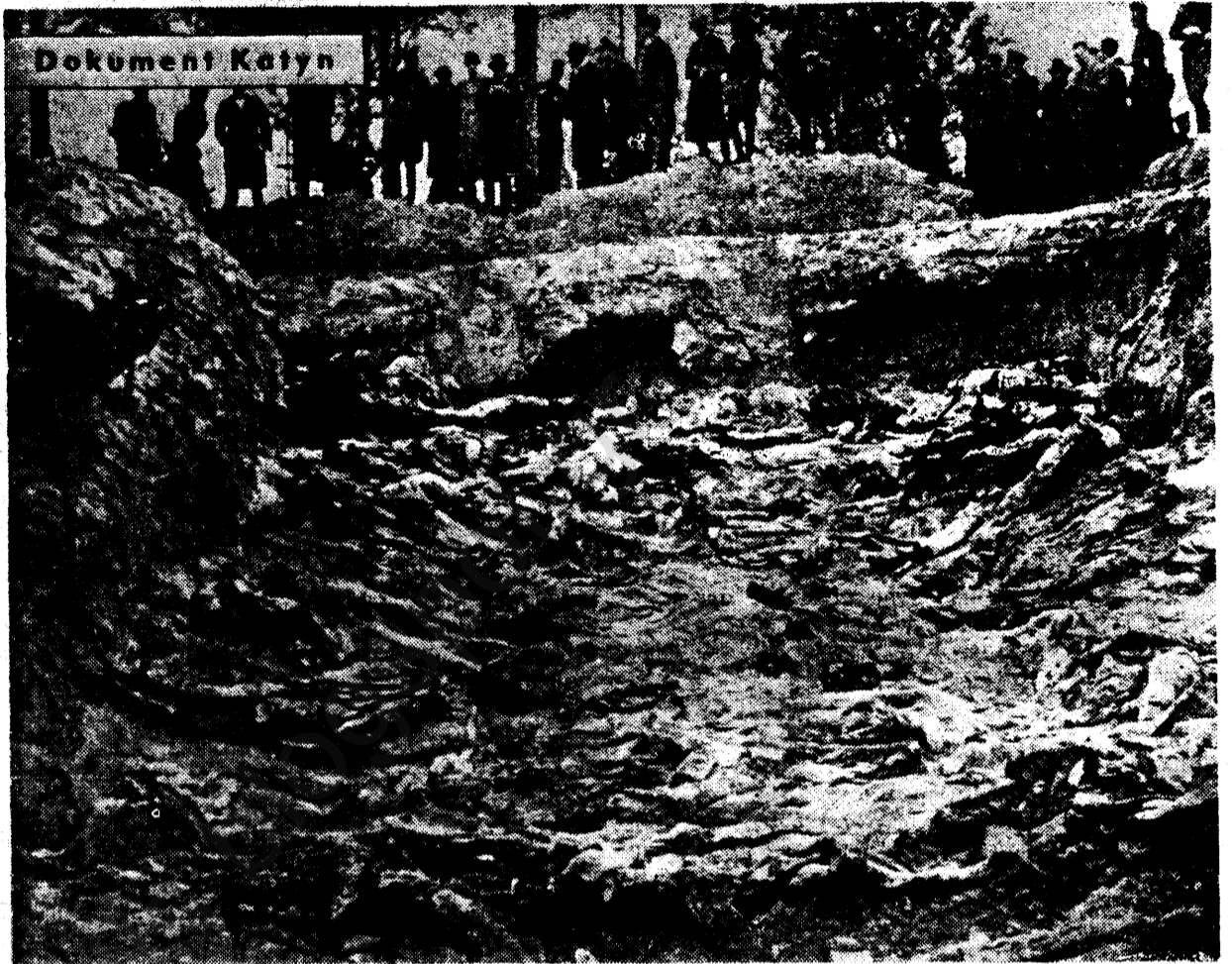
— Ὁ Ἀμερικανὸς ἀντισυνταγματάρχης Τζῶν Βάν Φλῆτ, αἰχμάλωτος τῶν Γερμανῶν, ὡδηγηθεὶς εἰς Κατύν παρέστη μάρτυς τῶν ἐρευνῶν. Τοῦ ἐνεποίησεν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν τὸ γεγονός ὅτι οἱ μπότες τῶν Πολωνῶν ἀξιωματικῶν ἦσαν εἰς πολὺ καλὴν κατάστασιν, καὶ ὄχι ἐφθαρμένοι, ὡς θὰ ἀνεμένετο μετὰ πολὺμηνον αἰχμαλωσίαν. Κατὰ τὴν γνώμην του, οἱ ἐκτελέσεις ἐγένοντο ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν Πολωνῶν.

Ἀλλὰ πέραν τοῦ ἀδιαβλήτου πορίσματος τῆς διεθνούς ἐπιτροπῆς, καὶ νέα στοιχεῖα συνεσωρεύθησαν ἔκτοτε, ἅπαντα εἰς ἐπίρρωσιν τῶν συμπερασμάτων τῆς ἐπιτροπῆς.

— Ὁ χωρικός Κίζελφ κατέθεσε ὅτι ἐπὶ μῆνας παρητήρει τὴν ἀφιξιν Πολωνῶν ἀξιωματικῶν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς Γκνισντόβα κατὰ τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1940. Ἡ οἰκία του ἀπέχεν ὀλίγας ἑκατοντάδας μέτρων ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Κατύν καὶ οἱ πυροβολισμοὶ τῶν ἐκτελέσεων ἠκούοντο εὐκρινῶς.

— Ὁ τρόπος τῆς ἐκτελέσεως (χεῖρες δεμναί ὄπισθεν τῆς πλάτης, πυροβολισμὸς εἰς τὸν αὐχένα) ἦτο χαρακτηριστικῶς Ρωσικῆ μεθόδου. Μετὰ τὸν τρόπον αὐτὸν οἱ πράκτορες τοῦ Στάλιν ἀπῆλλασον τὸν ἐρυθρὸν δικτάτορα ἐκ τῶν ἐνοχλητικῶν συνεργατῶν καὶ τῶν ἀπειθῶν ὑπηκόων.

— Ὁ Πολωνὸς Ζέρζι Λιουζέκι ἀνέφερε μίαν συνομιλίαν του μετὰ τὸν μεγαλύτερον υἱὸν τοῦ Στάλιν (ἐκ τοῦ πρώτου του γάμου) Γιάκομπ Ντζουγκασβίλι, ὅταν ἀμφότεροι ἦσαν αἰχμάλωτοι τῶν Γερμανῶν. Ὁ Λιουζέκι κατέθεσε ὅτι, ὅταν συνεζήτησαν τὸ θέμα τῆς ἐξαφανίσεως τῶν Πολωνῶν ἀξιωματικῶν, ὁ Ντζουγκασβίλι παρεδέχθη μετ' εὐλακρίσειαν ὅτι εἶχον ἐκτελεσθῆ ὑπὸ τῶν

Εἰς ἐκ τῶν 7 τάφων τῶν ἀνευρεθέντων εἰς τὸ δάσος τοῦ Κατύν.

Σοβιετικῶν. «Ἄλλωστε, αὐτοὶ ἦσαν ἡ μορφωμένη τάξις καὶ τὸ πλέον ἐπικίνδυνον στοιχεῖον. Ἔπρεπε νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν μέση».

— Ὁ μόνος αὐτόπτης μάρτυς τῶν ἐκτελέσεων τοῦ Κατύν κατέθεσε ἀνωμόως (διότι ἡ οἰκογένειά του εὐρίσκето εἰσέτι ὄπισθεν τοῦ Παραπετάσματος) ἐνώπιον ἐδικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Ἀμερικανικῆς Βουλῆς. Μαζὶ μετὰ ἕνα ἄλλον Πολωνὸν καὶ ἕνα ἱερεὰ διέφυγον ἐκ Σοβιετικοῦ στρατοπέδου αἰχμαλώτων παρὰ τὸ Πάβλιτσεβ Μπόρ, πλησίον τοῦ Σμολένσκ. Κατὰ τὴν φυγὴν των οἱ τρεῖς δραπεταὶ διήλθον διὰ τοῦ δάσους τοῦ Κατύν. Κρυμμένοι εἰς ἕν δένδρον παρηκολούθησαν μέρος τῶν ἀπαισιῶν ἐκτελέσεων. Οἱ Πολωνοὶ ἀξιωματικοὶ ὡδηγοῦντο ὑπὸ Ρώσων στρατιωτῶν πλησίον μίης μεγάλης τάφρου, τοὺς ἐδέοντο αἱ χεῖρες «πισθάγκων», ἐγεμίζετο τὸ στόμα διὰ πριονιδίων καὶ ἐπυροβολοῦντο εἰς τὸν αὐχένα. Τὰ πτώματα ἐρρίπτοντο εἰς τὴν τάφρον. Αὕτη εἶναι ἕν συνόψει ἡ ἀνατριχιαστικὴ ἱστορία

ἡ ὁποία συνετάραξεν τὴν παγκόσμιον κοινὴν γνώμην. Εἰς τοὺς τάφους τοῦ Κατύν εὗρήθησαν 4143 πτώματα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀγνωστούμενων Πολωνῶν ἀξιωματικῶν ὑπερβαίνει τὰς 15.000. Κάπου ἄλλου, εἰς τὰ ὕγρα δάση τῆς ἀνατολικῆς Πολωνίας ἢ τῆς δυτικῆς Ρωσίας ἄλλοι τάφοι θὰ κρύβουν τὰ πτώματα τῶν ἄλλων δολοφονηθέντων ἡγετῶν τοῦ Πολωνικοῦ στρατοῦ.

Πρὶν ἀκόμα παρέλθουν ἕξ μῆνες ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ φοβεροῦ ἐγκλήματος τοῦ Κατύν, τὸν Νοέμβριον τοῦ 1943, εἰς τὴν διάσκεψιν τῆς Τεχεράνης ὁ Στάλιν προέτεινε ἕν παρόμοιον ἐγκλημα: Μετὰ τὴν ἤτταν τῆς Γερμανίας νὰ τυφεκισθῶν 50.000 Γερμανοὶ ἀξιωματικοί!!! Ὁ Στῶρτσιλ ὀργισθεὶς τότε, ἀπήντησε ὅτι «ὁ Βρετανικὸς λαὸς οὐδέποτε θὰ ἀνεχθῆ μίαν ὁμαδικὴν ἐξόντωσιν», ἐνῶ ὁ Ρούσβελτ μετὰ τὸ γνωστὸν μακάβριον χιούμορ του προέτεινε νὰ ἐπέλθῃ συμβιβασμὸς... διὰ τῆς ἐξοντώσεως 49.500 Ἀξιωματικῶν! (F. Veale, σελ. 54).

Τὸ θράσος τῶν Σοβιετικῶν ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ κατηγορήσουν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Δικῶν τῆς Νυρεμβέργης, τοὺς Γερμανοὺς διὰ τὰς δολοφονίας τοῦ Κατύν. Μετὰ ὁμως τὴν ἐξέτασιν τῶν Γερμανῶν μαρτύρων ὑπὸ τοῦ Ρώσου εἰσαγγελέως, καὶ ὅταν πλέον κατέστη φανερὸν ὅτι θὰ ἀπαιτεῖτο ἐξέτασις εἰς εὐρυτάτην κλίμακα, ὁ Σοβιετικὸς δημόσιος κατηγορὸς παρέλειψε νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὸ κατηγορητήριόν του τὸ Κατύν. Διὰ τῆς στάσεως αὐτῆς τῶν Σοβιέτ δὲν κατέστη δυνατόν νὰ θεμελιωθῆ κατηγορία κατὰ τῶν Γερμανῶν «ἐγκληματιῶν πολέμου» διὰ τὸ ἀνωτέρω ἐγκλημα καὶ τὸ θέμα ἀπεσιωπήθη. Τὸ «δικαστήριον» δὲν ἐτόλμησε νὰ καταλογίσῃ τὸ ἐγκλημα εἰς τοὺς Γερμανοὺς, ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ τὸ θάρρος νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ τῆς κατηγορίας. Τοῦτο αὐτομάτως θὰ ἔρριπτε τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς εἰς τοὺς Ρώσους — καὶ πῶς εἶναι δυνατόν οἱ νικηταὶ ἐνὸς πολέμου νὰ εἶναι ἐνοχοί;

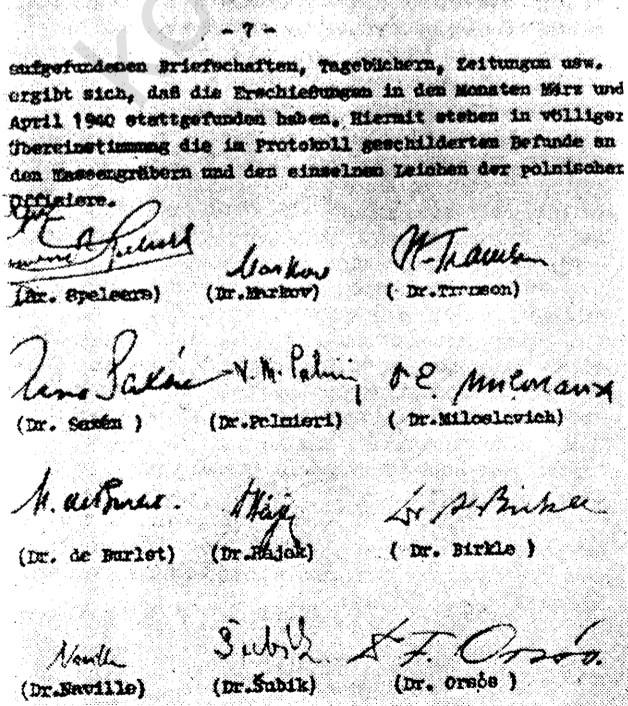
Ὁ τραγικὸς ἐπίλογος τῆς ὑποθέσεως Κατύν ἐγράφη τὸ 1947. Τὸν Ἰανουάριον τοῦ ἔτους αὐτοῦ ὁ Πολωνὸς Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης διέταξεν ἕνα δικηγὸρον τῆς Κρακοβίας νὰ διενεργήσῃ νέας ἀνακρίσεις καὶ ἐρεῦνας σχετικὰς μετὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν. Ἐλπίς τῶν κομμουνιστῶν ἦτο ὅτι αἱ ἐρευναι αὐταὶ καὶ μία νέα δίκη θὰ ἀπῆλλασον τὴν ΝΚΒΔ πάσης κατηγορίας. Ἀλλὰ ἡ δίκη δὲν ἔγινε ποτέ. Ὁ ἐκ Κρακοβίας δικηγὸρος Ρόμαν Μαρτίνι ἦτο ἐντιμὸς ἄνθρωπος. Ὅχι μόνον ἐπεβεβαίωσε τὸ πόρισμα τῆς διεθνούς ἐπιτροπῆς τῶν 12 ἐπιστημόνων, ἀλλὰ ἀνεκάλυψε καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ΝΚΒΔ τῆς περιοχῆς τοῦ Μίνσκ, πού εἶχον διευθύνει τὰς ἐκτελέσεις.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ὑποβολὴν τῶν πορισμάτων του εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης, ὁ Μαρτίνι, εὐρέθῃ δολοφονημένος εἰς τὸ γραφεῖόν του...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΤΣΑΡΕΛΗΣ

Πολωνὸν ἀξιωματικὸν φονευθεὶς κατὰ τὴν σοβιετικὴν μέθοδον: Χεῖρες δεμναί ὀπίσω ἀπὸ τὴν πλάτην, πυροβολισμὸς εἰς τὸν αὐχένα.

Ἡ τελευταία σελὶς τοῦ πρωτοκόλλου τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, μετὰ τὰς ὑπογραφὰς τῶν 12 ἐπιστημόνων.

ΜΑΝΙΑΔΙΚΑ

Ο Κ. ΡΟΥΛΩ

Ο ειδικός απεσταλμένος της γαλλικής εφημερίδας «MONDE», που έλαβε τελευταίως συνέντευξη από τον κ. Μανιαδάκη, απέδειξε μέγας ταλαντούχος της κακοπιστίας, διότι ένσυνειδήτως προέβη εις κατάφωρον διαστρεφόν των όσων έλέχθησαν υπό του Έλληνος πολιτικού.

Η έσκεμμένη παραποίηση των λόγων του κ. Μανιαδάκη μάς κάνει να διαπιστώσωμεν, ότι ο κ. Ρουλώ στερείται της στοιχειώδους εύπρεπείας και του άπαραιτήτου δημοσιογραφικού ήθους, που άρμόζει εις κάθε αξιοπρεπή ανταποκριτήν. Ο κ. Ρουλώ ώφειλε να σεβασθή τον συνμιλητήν του, διότι δεν είχε άπέναντί του κανέναν της παρέας του Άνδρέα Παπανδρέου, αλλά ένα πρωταγωνιστήν της ιστορίας, μία προσωπικότητα εθνικήν, συνεπώς ώφειλε σεβασμόν και έπρεπε να γράψη ό,τι έλέχθη, όπως άκριβώς έλέχθη και όχι όπως τό ήθέλησεν ή άριστοροδημοκρατική άνευτιμότης.

Η διαστρέβλωσις μιάς συνεντεύξεως άποτελεί πράξιν κοκορησίας. Καί αύτην την πράξιν έφρόντισεν άμέσως τό γνωστόν κεφαλαίοδημοσιογραφικόν συγκρότημα να μεταφέρη, εις τας στήλας του κιτρίνου τύπου του, μη τυχόν και ύστερήσει εις κοκορήθειαν έναντι των Γάλλων συναδέλφων του.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Πάν ό,τι από της 15ης Ίουλίου 1965 συμβαίνει εις την χώραν, είναι άνωμαλία, άκυβερνησία, άναρχία, κατάρρευσις.

Τίς πταίει; Τό Δημοκρατικόν Πολίτευμα που διέπει τας τύχας της Πατρίδος μας! Αυτό ένέχει έν έαυτώ τό σπέρμα του δίχασμου και της άνωμαλίας. Αυτό έδημιούργησε την κρίσιν. Καί αυτό απέδειξε άνίκανον να την θεραπεύση. Διότι ή κρίσις έπιφανειακάς μόνον έκαλύφθη, πάντοτε δε κατά βάθος σοδεί.

Με δύο άπλά λόγια: "Όταν ένας μηχανισμός παθαίνει συχνά βλάβας, και όταν αί βλάβαι του είναι άνάτοι, τότε πταίει ο ίδιος ο μηχανισμός." Αν ο μηχανισμός αυτός ήτο όρθος και καλά ρυθμισμένος, αί βλάβαι κατά την λειτουργίαν του θα ήσαν σπάνια και εύθεράπευτοι.

"Ό,τι λοιπόν ύποφέρει σήμερα ή Έλλάς, είναι ή κρίσις του άνικάνου Δημοκρατικού Πολιτεύματος που την διέπει.

Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Κομπάζων διά την νίκην του εις τας γερμανικάς εκλογάς ο καγκελλάριος Έρχαρτ, απέκάλυψε την νίκην του κόμματός του «νίκην της γερμανικής δημοκρατίας». Άλλά μήπως ένν ένικά τό αντίπαλον Σοσιαλδημοκρατικόν Κόμμα, δεν θα ήτο και πάλιν νίκη της Δημοκρατίας; Υπάρχει καμία διαφορά προγράμματος μεταξύ Χριστιανοδημοκρατικού και Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος—πλήν της διαφοράς των συμφερόντων;

Οί Δημοκράται της Γερμανίας έχουν διασφαλίσει καλά την θέσιν των. Έχουν άπολείψει από τό προσκήνιον κάθε δυσάρεστον δι' αυτούς κόμμα. Καί τό να τίθεται έκτός νόμου τό Κομμουνιστικόν Κόμμα είναι εύλογον, έφ' όσον τόυτό είναι ξενοκίνητον και άντιπατριωτικόν. Άλλά πώς δύναται να έρμηνευθή κατά τους δημοκρατικούς κανόνας ή θέσις έκτός νόμου και του Έθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος; Η Δημοκρατία διδάσκει την έλευθερίαν της γνώμης και την ύπαρξιν οίουδήποτε κόμματος θελήση ο λαός. Τό Έθνικοσοσιαλιστικόν Κόμμα ύπήρξε κόμμα του λαού, και όχι κόμμα του Κρεμλίνου ή της Ούάσιγκτων. Άν διέπραξε σφάλματα, άς τό καταδικάση ο λαός. Άλλά με ποίον δικαίωμα ή Δημοκρατία άπηγόρευσεν έν λαϊκόν κόμμα, και μάλιστα τό κυβερνών κόμμα; Τό φοβείται άκόμη; Πώς είναι δυνατόν ή Δημοκρατία να φοβήται την γνώμην του λαού;

Η Γερμανία είναι ή χώρα, όπου ή Δημοκρατία έχει έπιβάσει στυγνήν Δικτατορίαν!

Ο κ. Έρχαρτ θα έκανε, λοιπόν, καλύτερον, άν ήσχολείτο όλιγώτερον με την «Δημοκρατίαν» και περισσότερον με τας μορτίρας του Βερολίνου, με την υπό κατοχήν Άνατολικήν περιοχήν της Πατρίδος του και με την κομμουνιστικήν ήμπεριαλιστικήν γραμμήν Όντερ-Νάισσε. Καί θα συνεκίνηε περισσότερον τον λαόν του, παρά—ώς άλλος Παπανδρέου—διά την «Δημοκρατίαν που ένίκησε».

• Συνέχεια εκ της 3ης σελίδος

τους βασικώτερος κλάδους της Βιοπολιτικής, άποσκοπούν δε άντιστοίχως εις την ποιοτικήν βελτίωσιν και την ποσοτικήν ένίσχυσιν της Φυλής.

Προορισμός της Εύγονίας είναι ή δημιουργία των άρίστων προϋποθέσεων και συνθηκών διά την διαρκή ανάπτυξιν των άρετών της Φυλής και διά την κατ' άκολουθίαν έξύμωσιν του πολιτισμού αύτης. Κατά τον διάσημον ιατρόν Άλέξις Καρρέλ «τό μόνον έμπόδιον, όπερ έπιπροσθει την πραγματοποίησιν της ανανεώσεως της άνθρωπότητος, είναι ή ήμετέρα άδράνεια, ουχι δε και ή άνικανότης των φυλών όπως έξυμωθούν και πάλιν». Διά την κάθαρσιν και τον έξευγενισμόν της φυλής άπαιτείται ή θέσις έν ισχύϊ νόμων πολλακίς σκληρών, άλλ' άπολύτως έπιβεβλημένων. Πάν προσωπικόν συναίσθημα οίκτου και πάσα τάσις άποφυγής αναλήψεως της σχετικής εύθύνης άποτελούν έγκλημα κατά της φυλής και καθ' όλης της άνθρωπότητος.

Η προστασία της φυλής έξ άλλοφύλων στοιχείων δέον είναι ο θεμελιώδης νόμος του Έθνικού Κράτους. Προς τόυτό δεν θα εύνοηται ή παραμονή και ή εργασία έν τώ Κράτει άλλοφύλων στοιχείων, ίδια ό- ταν τό φαινόμενον τόυτό έχη λάθει όμοιακόν χαρακτήρα. Έπ' ουδενί λόγω θα παρέχεται ή εθνική ύπηρεσία εις ξένον άτομον, πλην της περιπτώσεως καθ' ήν τόυτό έχει συνάψει γάμον μετά πολίτου του Κράτους.

Η σύναψις γάμου, μη άπαγορευμένη προκειμένου περι άτόμων συγγενών φυλών, άποτελεί σοβαρώτατον παράπτωμα όταν τελεσθή με άτομον ξένης φυλής και τιμωρείται δι' άπώλειας της εθνικής ύπηρετικότητος του πολίτου. Προκειμένου μάλιστα περι κατωτέρων φυλών—Γύφτων, Άθιγγάνων, Νέγρων κλπ.—ή σύναψις και άπλών έρωτικών σχέσεων συνιστά ποινικόν άδίκημα. Η έκτόπισις άλλωστε των στοιχείων τούτων είναι έπιτακτικόν καθήκον του Φυλετικού Κράτους. Άλλόφυλον στοιχείον θεωρείται πάν άτομον με αναλογίαν ξένου αίματος ύπερ τας 25% ήτοι άτομον, του όποιου πλείονες του ένός εκ των τεσσάρων πάππων ήσαν άλλόφυλοι.

Έτέρα έπιδίωξις της Εύγονίας είναι ο περιορισμός και ή προοδευτική έξαφάνισις των άτόμων με δεβαρυσμένην κληρονομικότητα. Τοιαύτα άτομα άποτελούν άσημίαν και παθητικόν διά την Φυλήν. Έχει εύρεθή δε ότι εις τας πεπολιτισμένας χώρας ο αριθμός των κληρονομικώς έλαττωματικών ανθρώπων αύξάνει έννεάκις ταχύτερον του όλου πληθυσμού, λόγω της κοινωνικής προστασίας, της όποιας ούτοι τυγχάνουν, ένώ αντίθετως ή ύπαρξις των εις τας άπολιτίστους χώρας δεν εύνοείται.

Προς προστασίαν των άπογόνων εκ κληρονομικών παθήσεων έπιβάλλεται πρό της τελέσεως γάμου ή έκδοσις είδικού πιστοποιητικού υγείας διά τους προς τόυτό συνεργομένους. Είδικώς διά βαρείας κληρονομικώς νόσους, ως ή ήλιθιότης, ή σχιζοφρένεια, ή έπιληψία, ή κληρονομική τυφλότις, ή κληρονομική κώφωσις, ο κληρονομικός άλκοολισμός και λοιπά σοβαρά σωματικά έλαττώματα έπιβάλλεται ή στείρωσις των πασχόντων. Ο νόμος ούτος ούδόλως είναι σκληρός, άν αναλογισθή τις τό πλήθος των άπογόνων, οί όποιοί θα σωθούν ούτω εκ της δυστυχίας. Ο ύπουργός Έσπερικών της Έθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας Δρ Βίλχελμ Φρίκ όμιλών σχετικώς με τον ως άνω θεσπισθέντα νόμον έλεγεν: «Ο νόμος ούτος θέλει όχι μόνον τον παρόντα, αλλά και τους έπερχομένους άπογόνους να περισώση εκ βαρέων έλαττωμάτων και δυστυχιών και προχωρεί κατ' αυτόν τον τρόπον πολύ πέραν του χριστιανικού νόμου της άγάπης προς τον πλησίον, ή όποία άσχολείται μόνον με την παρούσαν γενεάν». Η στείρωσις, άποφασισζόμενη υπό μεικτού δικαστηρίου εκ δικαστών και ιατρών, δεν άφαιρεί εκ του άτόμου τό libido, αλλά μόνον την προς τεκνοποίησιν ικανότητα. Ο αύτός νόμος δέον ισχύση και διά τους εκ γενετής έγκληματικούς τύπους. Ο καθηγητής της Έγκληματολογίας Κ. Γαρδικας γράφει: «Έκ των σπουδαιότερων της έγκληματολογικής βιολογίας θεμάτων είναι τό άν ή προσωπικότης και ή προδιάθεσις του άτόμου ή τό καθόλου περιβάλλον είναι ο κυριώτερος παράγων κατά την τέλεσιν του έγκλήματος. Κατά τας τελευταίας έρευνας της έγκληματολογικής βιολογίας πλείστον συμβάλλει ή προδιάθεσις, δηλαδή ή ιδιοσυστασία του άτόμου, δι' ής τό νεγόν έπροιέσθη υπό της μοίρας κατά την έλευσίαν του έν τώ κόσμω. Η προδιάθεσις έξαρτάται εκ της κληρονομικής ρύσας, είναι τό πλάσιον, ού έντός κινούνται αί κύρια ιδιότητες της προσωπικότητος: τό περιβάλλον και ή άγωγή δύναται έντός ώρισμένου πλαισίου να ένισχύσωσιν ή να έπίσχωσιν την έξελίξιν των ιδιοτήτων της προσωπικότητος». (10). Καί τονίζει: «Η ύπαρξις έγκληματιών εκ γενετής είναι άναντίλεκτος». Κατά τον διάσημον δε έγκληματολόγον Τσέζαρο Λομπρόζο, οί εκ γενετής και οί εκ ψυχοπαθείας έγκληματίαι άποτελούν ύπερ τας 40% του συνόλου των έγκληματιών. Έντεύθεν διαφαίνεται, όποια έξαιρετικά άποτελέσματα εις τον έξευγενισμόν της Φυλής δύναται να έπιτύχουν οί εύγονικοί νόμοι.

Ο Άλέξις Καρρέλ, εις εκ των πολλών διασήμων ύποστηρικτών της Εύγονίας, γράφει εις τό βιβλίον του «Ο άνθρωπος, αύτός ο άγνωστος»: «Είμεθα, πρό παντός, ή έκφρασις των εκ κληρονομικότητος

κλίσεων, αίτινες είναι έγκεχαραγμένα επί των ιστών μας. Καί είναι μεν δυνατόν αί κλίσεις αύται να τροποποιηθούν, άν αλλάξουν αί συνθήκαι, ύφ' ός θα συντελεσθή ή ανάπτυξις του έμβρύου και του παιδίου, άλλ' άν τό παιδίον τόυτό είναι κακής ιδιοσυστασίας, θα μείνη πάντοτε έν όν άσθενικόν, έλάχιστα εύφές, άνευ ήθικής ρώμης, έστερημένον κοινού νοός. Θα γίνη εις άρρωστος, εις έγκληματίας, εις παράφρων, όσονδήποτε έξαίρετος και άν είναι ή τροφή, τό περιβάλλον και ή διαπαιδαγωγότης αύτου. Καί εύκόλως έννοεί τις, πόσον σοβαρά είναι διά μίαν φυλήν και δι' έν άτομον αί νόσοι, αίτινες κληρονομικώς δύναται να άλλοιώσωσιν την ποιότητα των ιστών μας... Αί φυλαί, αίτινες έδημιούργησαν τον σημερινόν κόσμον, δεν έξηφανίσθησαν. Εις τό αίμα των εκφύλων άπογόνων των ύπάρχουν εισέτι προγονικά δυναμικότητες και αί δυναμικότητες ούται είναι δυνατόν να συντονισθούν προς την έπικαιρότητα».

Τό έργον της Εύγονίας δεν είναι άρητικόν μόνον, αλλά και θετικόν. Διά διαφόρων νομοθετημάτων ένισχύονται οί γάμοι οί τελούμενοι εις νεαράν ηλικίαν και με διαφοράν ηλικίας των συζύγων ουχι μεγάλην, προστατεύεται τό παιδί δια κρατικής έπιβλέμεως και άγωγής, και τυγχάνει ιδιαιτέρας στοργής και παρακολούθησεως ή μητρότης. Άπαγορεύεται ή εργασία εις τας έγκύους γυναίκας, χωρίς αύται να άπολύωνται των έργασιών των, εις ουδεμίαν δε γυναίκα έπιτρέπεται έκτέλεσις βαρείας εργασίας, έν αντίθεσει προς την καπιταλιστικήν κοινωνίαν, εις την όποιαν κυριαρχεί ή άναζητήσις εύθνης εργατικής δυνάμεως. Εις τό έθνικοσοσιαλιστικόν Κράτος δημιουργούνται έπίσης γενικώτερα προϋποθέσεις ένισχύσεως των καλών ιδιοτήτων της φυλής, διά κρατικής έξάρσεως άντιστοίχων κοινωνικών εκδηλώσεων. Ο Άδόλφος Χίτλερ έλεγεν: «Τό καθήκον του Έθνικοσοσιαλισμού τείνει άκλονήτως προς τόυτό: "Ό,τι καλύτερον ύπάρχει έντός του λαού, να δύναται να άναπτύσσεται άδιακόπως».

Παραλλήλως προς την προσπάθειαν ποιοτικής βελτιώσεως της φυλής άπαραίτητος τυγχάνει και ή αριθμητική της ένίσχυσις. Η αριθμητικώς μεγάλη φυλή δεν είναι μόνον ισχυρότερα, αλλά δύναται να άναπτύξη τας καλές της ικανότητας άνετώτερον, έφ' όσον πλείονα άτομα θα είναι φορείς των ικανοτήτων τούτων. Φυλή φθίνουσα αριθμητικώς οδηγείται μετ' άσφαλείας εις τον θάνατον. Ο ισχυρισμός διά την των περιορισμένων ικανοτήτων διατροφή, τας όποι- ας παρέχει ή Γη, άποτελεί οίκτρον προϊόν της άτομιστικής σκέψεως. Ο ισχυρισμός ούτος, όφειλόμενος εις τον Βρετανόν οικονομολόγον Μάλθους και καταστάς σύν τώ χρόνω γενικήν πεποίθησις των Καπιταλιστικών Κρατών, τείνει να περισώση την οικονομικήν άνεσιν των επί της Γης ζώντων άτόμων και παρορά την άνάγκην των φυλών να ισχυροποιηθούν και να έπιλεγούν προοδευτικώς αί έξ αυτών άνώτερα εις την ζωήν. Ουδείς λόγος δύναται να είναι άποχρών, διά να καταστή παραδεκτή μία άνάγκη έξασθενήσεως της φυλής.

Προορισμός της Πολυγονίας είναι ή ποσοτική ένίσχυσις της φυλής διά μειώσεως της θνησιμότητος εις την χώραν και κυρίως δι' αύξήσεως των γεννήσεων. Προς τόυτό όργανούται ή ιατρική περιθαλψις όλοκληρου του λαού, λαμβανομένου ύπ' όψιν ότι ή διατήρησις της υγείας των άτόμων άποτελεί καθήκον του Κράτους προς αύτά. Ιδιαίτερα φροντίς λαμβάνεται διά τας παιδιά, εις τας όποια άπαγορεύεται ή εργασία και διασφαλίζεται ύγιεστερα σωματική και ψυχική άνατροφή. Διά την αύξησιν των γεννήσεων τίθενται διάφοροι νόμοι εις έφαρμογήν, ως είναι ή βαρεία φορολογία των αγάμων, αύξανόμενη με την ηλικίαν τούτων, ή άυστηρά άπαγόρευσις των άμβλώσεων εις τας συζύγους, ή θέσις εις έφαρμογήν εύρέος στεγαστικού προγράμματος δι' εύχερη στέγασιν των δημιουργουμένων οίκογενειών και ή παροχή είδικού έπίδοματος εις τους πολυτέκνους, τό όποιον είναι έκθετικώς άνάλογον του αριθμού των τέκνων. Έάν τό έπίδομα τόυτό είναι άνάλογον και του πατρικού εισοδήματος, και δη έκθετικώς, τότε αύξάνει τό κίνητρον προς τεκνοποίησιν και διά τους εύπόρους, οίτινες άποτελούν κατά τεκμήριον τά ποιοτικώς καλύτερα άτομα, και κατά συνέπειαν τό έπίδομα τόυτό εύτεκνιάς θα έξυτηρηθή σκοπούς πολυγονικούς και εύγονικούς συγχρόνως.

Άντίστοιχος προς την αρχήν περιορισμού των γεννήσεων είναι και ή αρχή παρωθήσεως των πολιτών προς μετανάστευσιν επί τώ τέλει άποσυμφορήσεως της χώρας εκ του μεγάλου πληθυσμού. Πρόκειται περι άπαραδέκτου άτομιστικής αντίληψεως. Αί μεταναστεύσεις, ως άποτελούσαι εθνικόν έγκλημα, δέον άπαγορευθούν άυστηρώς. Έν τώ Φυλετικώ Κράτει όφείλουν να διαβιούν άπαντα τά άτομα της Φυλής και μόνον αύτά.

Άλλά πώς θα δύναται μία χώρα να διατρέφη ένα λαόν συνεχώς πολυαριθμώτερον; Έπ' αύτου όμως του προβλήματος θα άσχοληθώμεν έν καιρώ εις άλλην Έπιφυλλίδα μας.

ΤΕΛΟΣ

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΜΕΤΑΞΑΣ

(Αποσπάσματα εκ λόγων του άειμνήστου άρχηγού)

ΠΕΡΙ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Διά της άποκρύψεως της κοινωνικής φιλοσοφίας της 4ης Αύγουστου, ή όποια περιλαμβάνεται εις τους λόγους και τό συγγραφικόν έργον του Ι. Μεταξά, ή δημοκρατία διαπράττει μέγα ήθικόν έγκλημα εις βάρος των νέων γενεών.

Θεωρούμεν λοιπόν ήμεις καθήκον μας να δημοσιεύσωμεν τās σφάς ύποθήκας του άειμνήστου Άρχηγού, ώστε οι έχοντες ιδίαν κρίσιν να άντιληφθούν τό ιδεολογικόν μεγαλείον των άρχών του Ι. Μεταξά.

Με κάμνετε να γυρίσω πίσω χρόνια πολλά, με κάμνετε να γυρίσω πίσω και έγω εις τά νεανικά μου χρόνια, διά να εύρω την άσπείρευτον πηγήν του δροσερού και του καθαρού νερού, ή όποια λέγεται Νεότης. Πρέπει να γυρίξη πάντα κανείς εκεί, όταν κουρασμένος από τον άγώνα της ζωής θέλη ή ξαναύρη δύναμιν. Προσέξατέ το καλά. Θυμηθήτε το όταν και σεις γίνετε μεγάλοι και ήλικιωμένοι, όταν θα είσθε κοπιασμένοι από τον άγώνα και θα θελήσετε να άντλήσετε νέας δυνάμεις, θα γυρίσετε με την φαντασίαν σας εις την νεότητά σας, διά να ξαναύρετε δύναμιν. Άλλοίμονον όμως, άλλοίμονον σε σας, εάν ξαναγυρνώντας πίσω στα νεύρα σας, άντι να εύρετε πηγήν καθαρού και δροσερού νερού, εύρετε νερό θολωμένο. Διότι, τότε καταλαβαίνετε τό αποτέλεσμα, δεν θα ξεδιψάσετε ποτέ. Δι' αυτό, Νεότης Έλληνική, κράτα τό νερό σου καθαρό και άγνό, διά να ήμπορης να τό ξαναύρης πίσω όταν ξαναχρειασθής εις τό μέλλον.

Όταν υπό την αϊγίδα του Βασιλέως μας, ενός άληθινού Βασιλέα, έκαμα την 4 Αύγουστου, είχα πρό παντός ύπ' όψει μου έσένα, Έλληνική Νεολαία. Είδα την άβυσσον εις την όποιαν καταρακούσες, είδα την ανάγκην να σωθής και είχα την πίστην ότι θα σωθής. Άλλά άκόμη όλοι σήμερα και έγω πολλές φορές λέγομεν: Η Νεολαία είναι τό μέλλον του Έθνους, ή Νεολαία είναι εκείνη εις την όποιαν πρό παντός θέλομε να δώσωμε την ψυχήν μας όλην και όλα μας τά μέσα, διά να σώσωμεν τό μέλλον του Έθνους. Η γενεά μας ήλθε, είναι και θα παρέλθη. ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΝΕ Η ΝΕΟΛΑΙΑ. Σωστά είναι όλα αυτά, και άληθινά είναι όλα αυτά. Άλλά είναι όμως κάτι άλλο άκόμη τό όποιον θα σας τό είπω άπόψε. Τό μέλλον δεν έρχεται σαν ένα κομμάτι διά να άντικαταστήση ένα κομμάτι που φεύγει άποτόμως και λέγεται άπαρελθόν. Έσείς δεν θα έλθετε άποτάμως σαν να περιμένετε σε μία γωνιά, όσο να ξεφύγη ή άλλη γενεά διά να έλθετε όλοι μοζί να την άντικαταστήσετε. Η ζωή ή ανθρώπινη και ή εξέλιξις του Έθνους και της κοινωνίας, είναι ένας όρμητικός ποταμός, ό όποιος ρέει διαρκώς και κάθε στιγμή παρέρχεται τό παρελθόν και κάθε στιγμή έρχεται τό μέλλον. Δεν είσθε μόνον μέλλον, είσθε και παρόν. Τό σημερινόν Έθνος δεν ήμπορεί να άποτελήται μόνον από ανθρώπους ήλικιωμένους και από άνδρας και από γυναίκας, που παλαιών τον βίον της ζωής και κουρασμένους. Έχει ανάγκην τό παρόν. Έχει ανάγκην αυτό που έίμεθα τώρα, έχει ανάγκην να βλέπη τον ήλιον της ζωής, να βλέπη την φλόγα της ζωής, ή όποια θα του θερμαίνη τά στήθη. ΣΕΙΣ ΕΙΣΘΕ ΑΥΤΟΣ Ο ΗΛΙΟΣ, ΣΕΙΣ ΕΙΣΘΕ ΑΥΤΗ Η ΦΛΟΓΑ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΑΚΟΜΗ ΠΟΥ ΕΙΣΘΕ ΝΕΟΙ, ΔΕΝ ΕΙΣΘΕ ΜΟΝΟΝ ΟΔΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΗΜΑΣ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΥΣ, ΕΙΣΘΕ ΟΙ ΘΕΡΜΑΙΝΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΕΝΘΟΥΣΙΑΖΟΝΤΕΣ ΗΜΑΣ ΚΑΙ ΕΠΟΜΕΝΩΣ ΕΙΣΘΕ ΚΑΤΑ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΜΕΡΟΣ ΟΙ ΟΔΗΓΟΥΝΤΕΣ ΗΜΑΣ. Ηξέρω, έχω άκούσει και τό έχω ίδη και με τά μάτια μου: Πολλοί από σας παρεστράφησαν. Τί τους έκαμε να παραστρατήσουν; Ποίος κίνδυνος ήτο εκείνος, ό όποιος τους έκαμε να παραστρατήσουν, από που προήλθεν ούτός ό κίνδυνος, που όλίγον έλειψε να παρασύρη ολόκληρη την Έθνική Νεολαία εις την άβυσσον; Από που προήλθε τό καταλαβαίνετε.

ΣΠΟΥΔΑΖΟΥΣΑ ΝΕΟΛΑΙΑ: Η ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΗΓΕΤΙΣ ΤΑΞΙΣ

Άλλά πρώτα - πρώτα πρέπει να σας είπω ότι δεν είσθε μόνον έσείς εδώ, σπουδάζουσα νεολαία, δεν είσθε μόνον έσείς ή «Έθνική Νεολαία». Έσείς είσθε οι προνομιούχοι της ζωής. Υπάρχει και εκείνη ή Νεολαία, ή όποια από ένωρίς χωρίς προετοιμασία καμιά, παρά με τά όλίγα γράμματα που κατώρθωσε να μάθη εις τά κατώτερα

σχολεία, διότι επίβητο από τās ανάγκας του βίου, έβγήκεν εις τον άγώνα της ζωής από τώρα. Και ή όποια δικαίως σας ζηλεύει και δικαίως εύχεται σε σας να εύρετε εκείνα τά όποια δεν εύρεν αυτή. Άλλά δι' αυτό έπομένως όλοι μας, έχομεν διπλούν καθήκον να φροντίσωμεν δι' αυτήν και έγω ως Κυβερνήτης και σεις ως μεγαλύτεροι άδελφοί των. Σας είπα ότι είσθε οι προνομιούχοι της ζωής και καταλαβαίνω τί θα λέγοιεν μέσα των πολλοί από σας. Θα μου έλεγαν: Γνωρίζετε με πόσες θυσίες, με πόση φτώχεια και με πόση άγωνία οι περισσότεροι από μας, κατορθώνομεν να σπουδάζωμεν; Άν παρά ταύτα έρχομαι να σας άμιλήσω και να σας δώσω συμβουλάς, τό κάμνω αυτό, αισθάνομαι τό δικαίωμα αυτό, διότι και έγω και άλλοι όμοιοι με έμε και με χειρότερη φτώχεια, κατορθώσαμε να μπούμε εις την ζωήν. Δεν άνήκω όμως εις μίαν άσχολίαν και εις μίαν τάξιν στρατιωτικήν, την όποιαν κάποιος από ένα δικαστήριον της Έλλάδος την άνόμασε μία φορά, άνόμασε δηλαδή την τάξιν των άξιωματικών: «Η χρυσαλιφωμένη φτώχεια». Φτώχεια, άλήθεια φτώχεια, αλλά χρυσαλιφωμένη. ΑΛΛΑ ΦΤΩΧΕΙΑ ΥΠΕΡΗΦΑΝΗ.

Έχω λοιπόν δικαίωμα να άμιλήσω σε σας και να έπιμείνω ότι είσθε προνομιούχοι από τους άλλους νέους. Άλλά αυτό σας έπιβάλλει καθήκοντα άκόμη μεγαλύτερα, διότι όσο κανένας ύψώνεται παραπάνω, τόσο τά καθήκοντα και οι υποχρεώσεις του που τον βαρύνουν είναι μεγαλύτερα. Έσείς επιδιώκετε τον άγώνα του βίου να τον διεξαγάγετε εις τά επίπεδα εκείνα, εις τά όποια δημιουργείται και διαμορφώνεται ό πολιτισμός ενός Έθνους. Έπομένως θα γίνετε μίαν ήμέραν ή ήγέτις τάξις του Έθνους αυτού.

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Θέλετε να ένωσήσετε καλύτερα τί θα είπη Πατρίς; Με όλίγα λόγια θα σας έξηγήσω. Υποθέσατε ότι αύριον έρχεται εδώ μέσα και κυριαρχεί ένας ξένος λαός και σας φέρει μεγαλύτερον πολιτισμόν από εκείνον που έχετε σεις. Τά μέσα της ζωής σας τά κάμνει πλέον άνετα. Σας κάμνει πλουσιωτέρους και σας κάμνει από άπόψεως ύλικής ζωής εύτυχεστέρους. Νομίζετε ότι είσθε εύχαριστημένοι; Νομίζετε πως θα ήσυχάσετε ποτέ; Θα άρχισή μέσα σας να σας τρώγη ένα σαράκι, τό όποιον δεν θα σας αφήνη ούτε να άπολαύσετε την εύτυχίαν αυτήν την ύλικήν, ούτε να ήσυχάσετε ποτέ, ούτε να κοιμηθήτε ποτέ ήσυχα. Θα σας τρώγη ένα σαράκι, τό όποιον θα σας κάμνη τον βίον άδίωτον. Και δεν θα έχετε μπροστά σας καμμία άλλη λύση παρά να σηκωθήτε και να διώξετε αυτόν τον ξένον, εις τον όποιον θα έπρεπε να είσθε εύνώμονες και να μείνετε μόνον σας πάλιν, αλλά Έλληνες όλοι, να μείνετε μόνον σας και να άποκτήσετε την ένεξαρτησίαν σας. Πόσα μέρη κατοικούμενα από Έλληνας δεν τό υπέστησαν τό μαρτύριον αυτό; Και δεν τό ήσθάνθησαν; Αυτή είναι ή Πατρίς. Η ΠΑΤΡΙΣ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ, ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΔΕΝ ΣΑΣ ΑΦΙΝΕΙ ΝΑ ΑΠΟΛΑΥΣΕΤΕ ΚΑΜΜΙΑΝ ΕΥΤΥΧΙΑΝ, ΠΑΡΑ ΟΤΑΝ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ. Και αυτή ή εύτυχία είναι συγχρόνως και εύτυχία της Έλλάδος. Πώς θα τά θυγάτε αυτά από μέσα σας; Πώς δύνασθε να φαντασθήτε, σεις, παιδιά, μίς χώρας εις την όποιαν λάμπει ό ήλιος, μίς χώρας εις την όποιαν ή όργη της φύσεως δεν ήμπορεί να βαστάξη περισσότερο από όλίγας ώρας, μίς χώρας που όλόγυρα της όποιας βλέπετε τά βουνά και μίς χώρας που άμα άνεθήτε εις ένα ύψωμα θα ίδήτε όρίζοντα καθαρώτατον και τίς πιο κοντινές έως τίς πιο πίσω, έως τά πιο μακρινά βόθη, πως ήμπορείτε σεις και οι πατέρες σας που τά ίδια αυτά πράγματα έστι τά είδαν, που εκατοντάδες γενεών έπέρασσαν και ήσθάνθησαν αυτά τά πράγματα έστι και διεμορφώθη ή ψυχή των και ό χαρακτήρ των, πως είναι δυνατόν σεις, παιδιά άμιάς τέτοιας χώρας, να έχετε την νοοτροπίαν ανθρώπων, διά τους όποιους ό όρίζων είναι σκοτεινός και όμιχλώδης, οι όποιοι δεν βλέπουν παρά πεδία άπέιρους με κανένα ύψωμα εις την μέσην, διά να τους διακόπτη την μονοτονίαν, πως ήμπορείτε σεις να έχετε την νοοτροπίαν ανθρώπων οι όποιοι βλέπουν διαρκώς την θάλασσαν τρικυμιώδη, μαύρην και άγριαμένην, οι όποιοι βλέπουν να βαστάη ή κακοκαιρία μήνες και μήνες όλοκλήρους και ζούν μέσα εις τό σκότος και εις τον ίζοφον; Πώς είναι δυνατόν να βλέπετε τον κόσμον έτσι όπως τον βλέπουν αυτοί, πως είναι δυνατόν να έχετε τά ίδια με αυτούς αισθήματα; ΕΙ-

ΜΝΗΝΟΣΥΝΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ

Θα τελεσθή την 28ην Οκτωβρίου, ήμέραν Πέμπτην, και ώραν 12.30 επί του Τάφου Του εις τό Α΄ Νεκροταφείον Άθηνών.

Η παρουσία
κάθε πατριώτου άποτελεί
Υποχρέωσιν Έερν.

ΣΘΕ ΟΛΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΘΑ ΜΕΙΝΕΤΕ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΕΛΛΗΝΕΣ, ΟΠΩΣ ΕΠΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΧΡΟΝΙΑ ΥΠΗΡΞΑΜΕΝ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΘΑ ΜΕΙΝΩΜΕΝ ΕΛΛΗΝΕΣ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ.

ΠΩΣ ΗΛΘΕ Η ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ

Και έν τοσοούτω άντι να αισθανθήτε αυτήν την μεγάλην χαράν και την μεγάλην υπερηφάνειαν, άντι να χαρήτε για την ζωήν σας, γιατί έπεράσατε χρόνια που έκατεβάσατε τό κεφάλι κάτω; Γιατί; Βέβαια τά όσα συνέβησαν εις τον τόπον αυτόν ήσαν ικανά να καταρρίψουν χαρακτήρας και πλέον δυνατούς από τους ίδιούς σας, ήσαν ικανά να διεγείρουν και να σκορπίσουν την άπογοήτευσιν. Δεν έλειψαν δε και τά στόματα και τά χείλη εκείνων οι όποιοι έλεγαν σε σας: «Βλέπεις; Τί έλπίζεις από την ζωήν σου; Αυτός ό άνίκανος θα πάη μπροστά, ενώ συ θα ριζώσης εκεί που είσαι, όσο και αν σπουδάσης, όσο και αν κουραστής, όσπν εζίαν και αν έξης. Τό παιδι αυτού που είναι πλούσιος θα πάη μπροστά. Τί λοιπόν έλπίζεις ότι θα γίνης; Δεν θα γίνης τίποτε. Θα μείνης πάντοτε εις τά στρώματα τά κατώτερα. Τί θα άπογίνη τό κορίτσι τό όποιον έσπούδασε φιλολογίαν; Θα πείση εις μίαν έπαρχίαν, θα καταπέση τό ευαλό της και θα μαρανθή. Τί λοιπόν περιμένετε; Σηκωθήτε να τά ανατρέψωμεν όλα διά να συντριφώμεν τά πάντα». Αυτά σας είπαν, αυτά είπαν εις την ψυχήν σας, που έδιψούσε την δικαιοσύνην, όλοι αυτοί οι άνθρωποι, οι όποιοι δεν είσαν και πολλοί ήλικιωμένοι και γέροι. ΣΑΣ ΤΑ ΕΙΠΑΝ, ΔΙΟΤΙ ΕΒΛΕΠΑΝ ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΣΑΣ ΔΙΨΑΣΜΕΝΗΝ ΑΠΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ και είπαν: ός τά γκρεμίσωμε όλα, να κάμωμεν ένα νέον καλύτερον κόσμον, ιδικόν μας, εις τον όποιον ή άξία να έχη την θέσιν της.

Και υπήρξατε σαν τά μικρά παιδιά όσοι από σας άκωλουθήσατε αυτόν τον θρόνον, σαν τά παιδιά που τους έδωκαν μίαν μηχανή εις τό χέρι διά παιχιδί, και είπαν, όπως λέγουν τά παιδιά: «ός την χαλάσωμε διά να την κάμωμε καλύτερη». Και ύστερα από λίγη ώρα ή μηχανή χάλασε, ή μηχανή διελύθη, οι ρόδες πήγαν από τό ένα, μέρος, τό ελατήριο από τό άλλο, ό άξονας έστράβωσε και ή μηχανή τέλος πάντων διελύθη και όλα τά ύλικά της έπρεπε να μαζευτούν και να πάνε εις τό καλάθι των άχρήστων. Και έτσι τό παιδι έχασε την μηχανή από τά χέρια του. Και σεις έκινδυνεύσατε να χάσετε τό παν από τά χέρια σας. Διότι οι άνατροπείς, οι όποιοι πολύ σωστά έσυλλογίστηκαν να παρασύρουν έσας με τό μέρος των, δεν έστοματούσαν εις τό να σας ύποσχεθούν, ότι ένας νέος κόσμος θα σας έδιδε κοινωνικήν δικαιοσύνην καλύτεραν. Άλλά και ότι, διά να σας δοθ ή αυτή ή κοινωνική δικαιοσύνη, έπρεπε να πέσουν όλα και τό έβλέπατε και σεις άκόμη, ότι έπρεπε να πέσουν όλα, διότι όλα συνδέονται μεταξύ των. Έπρεπε να πείση και ή Πατρίς. Τί χρειάζεται ή Πατρίς; Η Πατρίς είναι κατασκευάσμα του κεφαλαιοκρατικού καθεστώτος. Τί χρησιμεύουν τά σύνορα; Όλοι οι άνθρωποι είμεθα άδελφοί. Κάτω τά σύνορα. Και έπρεπε να άκούη κανείς αυτές τās μωρίας και να μην ήξέυρη τί να είπη. Οι άνθρωποι αυτοί κακούργοι ήσαν ή ήλίθιοι;

(Συνεχίζεται)

E.O.N.

Έμπρός, πάντα έμπρός!

Ο σπουδαιότερος οργανισμός που έγινε επί 4ης Αυγούστου ήτο άναμφισβητήτως η EON, η οποία ήτο ύψιστης κοινωνικής σημασίας, διότι συνεξένησε την άδέσποτον ελληνικήν νεότητα, την εκτεθειμένην εις άπειρους κινδύνους εις έν άδιάσπαστον ήθικόν και ιδεολογικόν σύνολον, εις την EON.

«Η ένωση άποτελεί δύναμιν. Αυτό μη τὸ λησμονήσετε ποτέ εις την ζωήν σας και καταστείλατε κάθε άτομικήν ιδιοτροπίαν ύπέρ τῆς διατηρήσεως τῆς ένωσης τοῦ συνόλου σας».

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

Εκεί εις τὰς πυκνάς φάλαγγας τῆς EON έπραγματοποιήθη η κοινωνική έξίσωσις τῶν Έλληνοπαίδων άσχετως καταγωγῆς ή θέσεως, ώστε πάντοτε νά διακρίνεται και νά άνέρχεται ὁ άξιος και ὄχι ὁ πλούσιος άνίκανος.

«Η Όργάνωσίς μας δέν είναι Όργάνωσις παιδιῶν κοιμημένων, δέν είναι ὀργάνωσις παιδιῶν άβούλων, αλλά παιδιῶν άγωνιστικῶν με τὸ ήθος τοῦ άγωνιστοῦ, αίσθανομένων και έχόντων συνείδησιν τῆς ανάγκης τοῦ άγώνος και τῆς νίκης».

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

Η EON έδωσεν εις την ελληνικήν νεολαίαν προορισμόν, άρετήν και προλάντων την έφώτισε με τὰ καθαγιασμένα ιδεώδη τοῦ πατριωτισμοῦ. Η άποτοξίνωσις τῶν νέων ἀπὸ τὰς ψυχοφθόρους άντιηθικὰς θεωρίας ήτο πλήρης, ένῶ συγχρόνως έκαιλιεργήθη έπιμελῶς κάθε εὐγενές αίσθημα, κάθε άνωτέρα προσπάθεια, κάθε έπαινετή φιλοδοξία.

«Νά έχετε φανατισμό, ένθουσιασμό και πάθος, γιατί νεότης χωρίς ένθουσιασμό, χωρίς φανατισμό, χωρίς πάθος, χωρίς και τρέλλα άκόμη για τὸν άγώνα και τὴν Ίδέα, δέν είναι νεότης, είναι γήρας και μάστιγα γήρας χωρίς πείρα, δηλαδή τὸ χειρότερο γήρας. Θέλω ὅμως ὁ ένθουσιασμός σας και τὸ πάθος σας νά είναι συνειδητὸ και πειθαρχημένο στὸν ένα μεγάλο σκοπὸ που περιέχεται ὀλόκληρος μέσα σὲ δύο μόνο λέξεις: Στὸ σκοπὸ τῆς άναγεννήσεως τῆς Ελλάδος, σκοπὸ που περιλαμβάνει ὅλα τὰ ιδανικά μας. Ένθουσιασμός ναί, φανατισμός ναί και τρέλλα άκόμη ναί, αλλά γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν!»

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

Εκτὸς ὅμως τοῦ ιδεολογικοῦ και ήθικοῦ περιεχομένου τῆς EON, αὐτή υπήρξεν ὀργάνωσις μαχητική, ὀργάνωσις άγωνιστική που ἀπὸ άποψη πειθαρχίας, φρονήματος και αὐτοθυσίας συνηγωνίζετο και αὐτὸν άκόμη τὸν στρατόν. Έξ άλλου η έκπαίδευσίς τῆς βασισμένη εις τὰς άρχάς τῆς Τάξεως, Ίεραρχίας και Πειθαρχίας ήτο τελειῶς στρατιωτική.

«Εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦτο τῆς EON άπαιτῶ νά υπάρχη άπόλυτος πειθαρχία, η ὅποια εις αὐστηρότητα νά υπερβαίνει και τὴν στρατιωτικήν! Δέν θά έπιτρέψω κανένα σφάλμα η παράπτωμα. Διὰ κάθε λάθος φαλαγγίτου η σκαπανέως εις τὸ στρατόπεδον θά εισθε υπεύθυνοι οἱ βαθμοῦχοι, οἱ ὅποιοι πρέπει ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν νά δίδετε τὸ παράδειγμα τῆς αὐστηρᾶς πειθαρχίας».

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

Χάριν τῆς πατρίδος και μόνον ὁ Μεταξᾶς έδημιούργησε τὴν EON, εις τὰς τάξεις τῆς ὁποίας προσήλθον και ένετάχθησαν έκουσίως έκαστονάδες χιλιάδες νέων, διότι εκεί μέσα εὔρον άνταπόκρισιν τὰ ὀρηκτικά ιδανικά των και αἱ καρφαί των έλπίδες. Πόσοι ἀπὸ αὐτοὺς βλέποντες τὴν σημερινήν νεολαίαν παραρπαίουσαν έντὸς τοῦ κυκλώνος τῆς δημοκρατικῆς άναρχίας, άναπολοῦν τοὺς χρόνους ὅπου οἱ νέοι ἀντὶ νά ποιοῦν λαλεῖα, ἀντὶ νά γίνονται λοῦστροι η ἀντὶ νά ζητιανεύουν διὰ νά ζήσουν, ίσταντο ὕπερηφάνως εις τὰς γιγαντιαίας παρατάξεις των φαλάγγων τῆς EON! Πόσοι ἀπὸ αὐτοὺς σήμερα, ὄντες εις ὄριμον άνδρικὴν ήλικίαν, νοσταλγοῦν τὴν μαθίαν στολή, τὰς μπότας και τὰ χρυσά διακριτικά τῆς EON!

Εἰς ὅλους αὐτοὺς που έζησαν τὴν χρυσή έποχή τῆς 4ης Αυγούστου ὑποσχόμεθα άδιάκοπον άγώνα, διὰ νά επανέλθουν οἱ καιοὶ καιροί!

«Με ὕψωμένο τὸ δεξι χέρι, ὅπως η ελληνική παράδοσις προτάζει, για διαβεβαίωσι ὅτι ξέρει καλά τὸ χέρι αὐτὸ νά εργάζεται με τὸ άμόνι, με τὸ σκεπάρνι και με τὴν πέννα, δημιουργοῦν πολιτισμόν, αλλά και ὅτι ξέρει καλά τὸ χέρι αὐτὸ, ὅταν χρειασθῆ νά κρατήσῃ άτράνταχτα τὸ σπαθί...».

Η νεολαία επί 4ης Αυγούστου κατέθετε δάφνινα στεφάνια συμβολίζοντα τὴν σταθερὰν άπόφασίν τῆς νά συνεχίση τοὺς άγώνας που έπιβάλλουν τὰ ελληνικά ιδανικά...

Τώρα η άναρχομένη νεολαία περιφρονεῖ τὰς ιεράς παραδόσεις και τὰ ιδεώδη τῆς φυλῆς, διότι έχει δηλητηριασθῆ ἀπὸ τὸν δημοκρατικὸν μηδενισμόν.

Η νεολαία βαδίζει. Η Έλλάς προχωρεῖ. Τὸ πολίτευμα τῆς Τάξεως, Ίεραρχίας και Πειθαρχίας ὕπερφηανεύεται διὰ τὴν ισχὴν τῆς νεότητός του. Ίσχυὴν ήθικήν, πνευματικήν, ὕλικήν. Επί 4ης Αυγούστου οἱ νέοι ένωμένοι εις έν

χαλύβδινον σύνολον εισήρχοντ εις τὴν ζωήν πλήρεις ιδανικῶν, αὐτοπαιθῆσεως και ένθουσιασμοῦ. Έπί δημοκρατίας οἱ νέοι ὀχλοκρατοῦν εις τὰ πεζοδρόμια και εισέρχονται εις τὴν ζωήν γηρασμένοι, ἄβουλοι, πεσομισταί.

